

DRUMUL SPRE CER

Vol. 107-3

Să luptați pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. – Iuda 3

Gata pentru Răpire @

Darrel D. Lee
Supraveghetor
General

PETE ȘI JANET DEBUSK, ale căror mărturii sunt cuprinse în paginile de la 6 la 8 ale acestei reviste, ilustrează valoarea ocrotirii în rugăciune a copiilor nemântuiți. În anii 1970, în calitate de nou convertit în biserica noastră din Dallas, Oregon, unde cei doi soți se aflau de mult timp, m-am oferit voluntar să vopsesc tablele și băncile școlii duminicale. Când plecam și când veneam, în timpul orei de prânz, am remarcat des prezența unei perechi de cizme lăsate înăuntru, imediat în spatele ușii bisericii. Interesant a fost că, mai târziu, cizmele aveau să dispară după aproape o oră. În scurt timp, am aflat că cizmele erau ale lui Pete DeBusk.

Pete era angajat la o companie de cherestea – Willamette Industries – din Dallas. În timpul pauzei de prânz, el venea la biserică, își dădea jos cizmele noroioase după ușa din spate și mergea jos la subsolul bisericii unde se ruga pentru copiii lui nemântuiți. El făcea așa în fiecare zi. De fapt, nu îmi amintesc să-l fi văzut sau auzit pe fratele Pete vreodată – doar i-am văzut cizmele. Dar am mai văzut și rezultatele acelor rugăciuni.

Rezultatele rugăciunii

Eu am locuit în Dallas timp de șaptesprezece ani și eram în biserică atunci când fiul lor Tim a fost mântuit. În vara anului 1977, el era prezent la un serviciu de seară și era sub cer-

cetarea Duhului Sfânt, iar la încheierea serviciului Tim a pășit în față la unul dintre altarele de rugăciune unde a plâns și unde s-a rugat până a fost mântuit. Dacă în ziua următoare la ora prânzului ai fi intrat pe ușa din spate a bisericii, ai fi văzut cizmele fratelui Pete acolo, lângă ușă. El încă mai avea copii nemântuiți.

Poate că de atunci să fi trecut vreo cinci ani, când Sharon, fiica soților DeBusk, și-a lăsat copilașul în brațele mamei ei, când s-a făcut chemarea la altarul de rugăciune, pășind de-a lungul culoarului care ducea la locul de rugăciune. Acolo, ea s-a prăbușit pe genunchi lângă multe alte persoane și s-a rugat până când a cunoscut că Domnul a mântuit-o. În ziua următoare, la prânz, aveai să-l găsești pe fratele Pete la subsol, rugându-se pentru alți copii ai lui, care erau nemântuiți.

Era o seară de duminică în vara fierbinte a anului 1992, când Theresa, cel mai mic copil al lor, a răspuns la chemare și s-a rugat după încheierea serviciului, până când a fost mântuită. Deja știți unde era fratele Pete în ziua următoare la prânz.

Acum, soții DeBusk au nepoți și strănepoți, dar puteți să fiți încredințați că rugăciunile continuă, deși locul de rugăciune al fratelui Pete de la vremea prânzului s-a schimbat de când este pensionar. Și alte aspecte ale vieții lor s-au schimbat de-a lungul deceniilor, dar Dumnezeu nu s-a schimbat. El încă răspunde la rugăciuni. Fie ca mărturiile soților DeBusk și acest număr al revistei Drumul Spre Cer să vă inspire ca să vă rugați până când aflați răspunsurile pe care le căutați.

CUPRINS

Gata pentru Răpire	3	Zi de zi	9
Șaizeci de ani împreună	6	Dovezi	14
Un scop hotărât	11	Tineretul de azi	17
Bucurie în mijlocul încercării	16	Evidențiind moșteni-	
„Veniți după Mine”	19	rea noastră	21

Revista DRUMUL SPRE CER (Higher Way) este publicată trimestrial de Biserica Credința Apostolică din Portland, Oregon, Statele Unite ale Americii, expedierea și abonamentul sunt gratuite (pe teritoriul SUA și numai pentru limba engleză). Costul expedierii prin poștă al publicațiilor este achitat în Portland, Oregon. Vă rugăm să trimiteți eventuale schimbări ale adreselor dvs. (doar pe teritoriul SUA) la: Higher Way, Apostolic Faith Church, 6615 SE 52nd Avenue, Portland, Oregon 97206, U.S.A.

Julie – Septembrie 2014

Gata pentru Răpire @

© Dreamstime.com/Gracel21

Dacă Isus ar veni astăzi pe pământ, tu vei fi printre cei care vor lipsi?

Dintr-o predică de Darrel Lee

Recent, vremea din Portland s-a schimbat de la înnorat și ploaie la puțin înnorat cu ceva soare strălucitor. Când se întâmplă să privim cerul și să evaluăm vremea, adeseori ne vine în gând faptul că într-una dintre zilele acestea, Domnul va despărți norii și va veni pe pământ. Nu dorim ca cei care frecventează serviciile bisericii să spună „Eu nu am știut. Nu mi-am dat seama că Răpirea era pe cale să se producă.” Noi vrem ca fiecare să fie conștient că Isus vine în curând!

Expresia „a fi răpit” literalmente înseamnă „a fi smuls.” În Matei 24:40-42, găsim detaliile privind ce anume va avea loc. „Atunci, din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat, și altul va fi lăsat. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată, și alta va fi lăsată. Vegheați, dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru.” Când va avea loc Răpirea bisericii, este clar că familia omenirii va fi împărțită în două grupuri - cei care sunt gata și cei care nu sunt gata, cei care vor fi smulși din lumea aceasta și cei care vor fi lăsați. La o clipeală de ochi, sfinții lui Dumnezeu vor lipsi de pe acest pământ.

În data de 8 martie a acestui an, 2014, cu toții am aflat despre avionul malaezian care a dispărut în timp ce zbura de la Kuala Lumpur la Beijing având 239 de pasageri la bord. A urmat cea mai mare cercetare marină din istorie. Timp de multe zile, evenimentul a fost pe prima pagină a ziarelor. Printre multele țări care au pus la dispoziție nave maritime și avioane s-au numărat Australia, Noua Zeelandă, China, Coreea de Sud, Japonia și Statele Unite ale Americii. Mii de ore, mii de oameni și milioane de dolari s-au cheltuit în căutarea avionului care a dispărut. O vreme, după prima transmisiune a știrilor în data de 8 martie, am folosit computerul meu în fiecare dimineață și am verificat să văd dacă avionul a fost găsit. Atenția lumii

era concentrată pe faptul că avionul și pasagerii NU au fost găsiți.

Nu era pentru prima dată în istoria lumii, că oamenii au dispărut dintr-o dată. În Evrei 11:5 citim despre un astfel de eveniment: „Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase.” Că Enoh nu a fost găsit ne arată că cineva l-a căutat – da, l-au căutat, dar el nu a putut să fie găsit pentru că Dumnezeu l-a mutat! Așa se va întâmpla la Răpire. Cei care sunt gata nu vor fi găsiți pentru că au fost smulși ca să fie cu Cristos.

Prorocul Ilie a fost un alt om care nu a murit. El a fost luat la Cer într-un vârtej. Fiii prorocilor au venit la Elisei, urmașul lui Ilie, și au stăruit să-l caute pe prorocul dispărut. În 2 Regi 2:17 citim: „Dar ei au stăruit multă vreme de el. Și el a zis: “Trimiteți-i.” Au trimis pe cei cincizeci de oameni, care au căutat pe Ilie trei zile și nu l-au găsit.” Elisei a știut că Ilie nu va fi găsit. Elisei a fost cu Ilie când carul de foc s-a coborât și l-a luat pe Ilie la Cer într-un vârtej.

În una dintre aceste zile, sfinții lui Dumnezeu nu vor fi găsiți. Unii îi vor căuta pe cei care vor lipsi și se vor întreba ce s-a întâmplat. Totuși, alții vor ști. Acei care vor ști vor cădea pe genunchii lor plângând pentru că nu au fost gata pentru Răpire. Noi nu vom fi dintre acei care vor fi lăsați. Noi suntem hotărâți să fim gata!

Isus a rostit cuvintele din Matei 24 ca răspuns la întrebările care i-au fost puse de ucenicii Lui. În versetul 3 citim: „El a șezut jos pe Muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El la o parte și I-au zis: Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” Isus a răspuns cu o atenționare: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: “Eu sunt Cristosul!” Și vor înșela pe mulți.” Înșelăciunile vor abunda înainte de întoarcerea lui Isus. Vedem așa ceva nu doar în societatea de azi – nu doar în lume, în general, dar chiar și pe tărâm religios. Noi nu vrem să fim neștiutori față de înșelăciunile care se răspândesc în legătură cu problemele spirituale. Noi vrem să fim conștienți de existența lor și să le

evităm.

Una dintre marile înșelăciuni ale timpului nostru e că păcatul este tăgăduit, autorizat și scuzat. Totuși, Isus a venit să distrugă lucrarea diavolului. Noi nu trebuie să găzduim păcatul. Nevoia noastră este să fim izbăviți de păcat! Dumnezeu oferă biruință. Putem să trăim fără să păcătuim. Păcatul aduce despărțire între Dumnezeu și om, iar noi nu vrem să fim înșelați sau prinși în necunoștință privind această învățătură vitală din Cuvântul lui Dumnezeu.

Una dintre marile înșelăciuni ale timpului nostru e că păcatul este tăgăduit, autorizat și scuzat. Totuși, Isus a venit să distrugă lucrarea diavolului.

Putem să afirmăm cu deplină certitudine că izbăvirea de păcat e posibilă pentru că îi știm pe cei care au trăit-o. Eu sunt unul dintre ei. Când eram tânăr student, trăiam o viață păcătoasă. Eu și prietenii mei făceam ieșiri la fiecare sfârșit de săptămână, căutând să avem un timp bun. Dar a venit ziua când Duhul lui Dumnezeu mi-a vorbit, iar eu am înălțat o rugăciune de pocăință și am fost mântuit. La vremea aceea nici nu știam ce înseamna „a fi mântuit.” Nu aveam cunoștință de felul în care să trăiesc o viață creștină, dar viața mea a fost schimbată cu totul. Într-o clipeală furia mea a dispărut. Dumnezeu mi-a dat biruința asupra vechilor obiceiuri și poftelor care, până atunci, erau prezente în viața mea.

Intenția mea a fost să păstrez situația cât mai tainică și să nu fac mare tam-tam spunându-le altora, dar nu poți să ții așa ceva tainic. Când te desparți de păcat, în scurt timp faptul acesta devine vizibil. Când prietenii mei au venit din nou în următoarea seară de vineri, cu propunerea să

ieșim undeva și să facem ceva, ca de obicei, le-am zis: „Eu nu mai fac astfel de lucruri.” Nu au fost cuvinte pe care să le fi învățat eu de la cineva. A fost ceva ce Dumnezeu mi-a pus în inimă. După vreo două luni, când am participat la o adunare a Credinței Apostolice, am auzit oameni mărturisind cum Dumnezeu i-a scăpat din păcat și aceasta mi s-a întipărit. Dumnezeu a făcut lucrul acesta pentru mine!

Isus oferă un mod de viață care este distinct de modul de viață al lumii. Cei care Îl slujesc pe Dumnezeu cu adevărat, nu amestecă cele două moduri de viață. Cei care sunt gata de Răpire nu arată și nu se comportă ca păcătoșii. Noi citim că „unul va fi luat, și altul va fi lăsat.” Diferența va fi că unul alege să se separe de lume și de lucrurile ei păcătoase, în timp ce altul alege să le amestece. Dacă vrem să-L slujim pe Dumnezeu, atunci vom trăi diferit. Alegerea de a-L sluji pe Dumnezeu crează o prăpastie între noi și lume.

Cei care sunt cuprinși în Răpire nu doar că sunt mântuiți, ci vor și rămâne mântuiți. Trebuie să continuăm să umblăm smeriți cu Dumnezeu și să arătăm zi de zi în felul Lui. Faptul acesta necesită efort. În 2 Timotei 3 citim că în zilele din urmă „oamenii vor fi iubitori de sine.” Tendința spre absorbția de sine este deosebit de evidentă în zilele noastre. Oamenii sunt stimulați de ceea ce îi face fericiți. Atitudinea tipică este: Ce vreau eu? Ce este mai bine pentru mine? Când suntem mântuiți, nu mai căutăm să fim plăcuți nouă înșine, ci lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel, autorul acelor cuvinte din 2 Timotei, a continuat adresându-se celor care „se împotrivesc adevărului: oameni stricați la minte și osândiți în ce privește credința.” Cei a căror minte este stricată resping învățătura Bibliei. Nu trebuie să ne lăsăm înșelați. Adevărata învățătură din Biblie ne inspiră și ne instruiește cum să trăim o viață evlavioasă și cum să rămânem aproape de Dumnezeu.

Privind din nou la Matei 24, Isus a continuat să le spună ucenicilor Lui despre alte lucruri care vor avea loc în zilele de dinaintea venirii Sale. „Atunci mulți vor cădea, se vor vinde

unii pe alții și se vor urî unii pe alții. Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărâdelegii, dragostea celor mai mulți se va răci.” Cei care cândva au avut zelul și clocotul primei iubiri, vor deveni într-un totu cãldicei și dez-interesați a-L mai urma pe Dumnezeu. Eșuarea într-o stare spirituală cãlduță nu e de folos. Continuând, în versetul 13 citim: „Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.” Aceasta dorim – să începem și apoi să răbdăm până la sfârșit.

Da, vor fi situații care, de-a lungul drumului, vor căuta să te abată de pe cale. În viața noastră spirituală vor fi încercări și greutăți. Unii vor cădea de pe cale, dar nu putem să îngăduim ca aceasta să ne afecteze. Vom rămâne singuri în picioare înaintea lui Dumnezeu. Suntem responsabili fiecare în parte, așa că, alegerile pe care le fac alții nu trebuie să ne afecteze.

Enoh a fost luat de Dumnezeu în timpul unor vremuri când lumea avea un dezinteres enorm în privința lui Dumnezeu. Eu presupun că alții din zilele noastre ar fi putut să facă voia lui Dumnezeu la nivelul lui Enoh, dar el a trăit într-un fel care l-a deosebit de alții. Enoh „a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut; pentru că l-a luat Dumnezeu.” (Geneza 5:24). Luarea lui Enoh prefigurează Răpirea. Dacă trăim cum a trăit el, vom avea o experiență similară. În umblarea noastră cu Dumnezeu, dintr-o dată nu vom mai fi, pentru că Dumnezeu ne va lua. Alții ne vor căuta și nu ne vor găsi.

Citind relatarea despre Enoh, s-ar putea să presupunem că el a fost desăvârșit și că nu a avut nici o zi de descurajare sau de îndoială. Biblia nu spune multe despre Enoh, așa că nu putem să știm cu certitudine. Dar, știm despre Ilie. Scriptura consemnează că Ilie a avut momente de descurajare – el ședea sub un ienupăr și dorea să moară. Citim că Ilie a fost un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi. Dar, în scrierile lui Iacov vedem și că Ilie s-a rugat. Așa că, putem să învățăm de la aceste persoane din Vechiul Testament care au fost luate la Cer, fără să vadă moartea. Trebuie să umblăm cu Dumnezeu, să facem voia Lui și să fim oameni ai rugăciunii. Acesta este felul de oameni care

vor fi luați la Răpire.

Citim că Răpirea va fi instantanee. În Matei 24:27, Isus a spus: „Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului.” În 1 Corinteni 15:52, Pavel a spus că va avea loc „într-o clipă, într-o clipită din ochi.” Cu viteza cu care clipim din ochi, atât de iute se va produce Răpirea. Prima dată vor învia cei care au murit în Cristos, iar după aceea cei care sunt în viață și care Îi slujesc cu credinție și lui Dumnezeu „vor fi răpiți împreună cu ei în nori, ca să întâmpine pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4:17).

Nici un eveniment care să fie dramatic nu va arăta că Răpirea va avea loc într-o zi sau două. Zi de zi noi trebuie să fim gata.

Dumnezeu nu a dezvăluit timpul precis al acestui mare eveniment. În Matei 24:36 citim: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.” Chiar dacă noi nu știm ceasul, știm vremea venirii Lui. Noi trăim în vremea venirii Lui!

Citim că în vremea sfârșitului, viața va continua ca în zilele lui Noe. Când a venit potopul, vecinii lui Noe trăiau ca și cum au trăit cu o zi, cu o săptămână sau cu o lună înainte. Nici un eveniment dramatic nu a declanșat semnalul că ploaia era pe punctul de a începe și nici un eveniment dramatic nu va arăta că Răpirea va avea loc într-o zi sau două. Zi de zi, noi trebuie să fim gata. După ce ușa corăbiei a fost închisă și după ce ploaia a început, cei din vremea lui Noe și-au dat seama că ar fi trebuit să ia aminte la avertizarea lui. Atunci au știut ei, dar a fost prea târziu pentru a se pregăti.

Așa va fi la vremea Răpirii Bisericii. Odată ce are loc, oamenii vor ști, dar va fi prea târziu. De aceea, Cristos ne-a prevenit din nou în Matei 25:13 „Vegheați, dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului.”

Timpul de pregătire pentru Răpire este acum. Isus a zis: „Vegheați!” Trebuie să fim gata la sunetul trâmbiței.

În urmă cu câțiva ani, soția mea Debbie a mers în Hawaii cu surorile ei. În vremea aceea, fiica și fiul nostru erau adolescenți, iar eu i-am încurajat mereu să își facă paturile și să aspire în casă și să nu aștepte până în ziua de dinaintea întoarcerii mamei lor. Eu am vrut să fiu sigur că, la revenirea lui Debbie acasă, lucrurile erau în ordine. Când Domnul va reveni, noi vrem să fim siguri că viața fiecăruia dintre noi este în ordine. Nu trebuie să neglijăm grija pentru detalii sau rezolvarea lucrurilor care trebuiau rezolvate. Dacă lăsăm nefăcute lucrurile despre care știm că trebuie făcute, riscăm să rămânem aici! Când vine Cristos, va fi prea târziu. Vremea șansei nu va mai fi.

Lumea este preocupată; oamenii acordă puțină atenție pregătirii spirituale. În Matei 25 citim pilda celor zece fecioare care au ațipit și au adormit, fiindcă mirele zăbovea. Apoi, s-a auzit o strigare: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” Cinci fecioare erau pregătite pentru eveniment, dar cinci fecioare au neglijat ceea ce li s-a cerut. Scopul pildei e dat în Matei 25:13: „Vegheați, dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului.” Noi vrem să fim vegheatori la venirea Domnului și să fim siguri că suntem pregătiți să Îi urăm bun venit.

Tu ești pregătit pentru Răpire? Poți să fii! Dacă nu ești mântuit, pregătește-te azi. Fă inventarul vieții tale, pocăiește-te și caută-L pe Dumnezeu ca să fii mântuit. Dumnezeu nu alungă pe nimeni care vine la El și I se predă sincer. Dacă Îl slujești pe Dumnezeu, asigură-te că viața ta spirituală și relațiile tale de pe pământ sunt bune și că nu a rămas nimic nefăcut. Întotdeauna, scopul nostru, în ce zicem sau înfăptuim, să fie așteptarea privind „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Cristos.” (Tit 2:13).

Darrel Lee este Supraveghetor General al Organizației Credința Apostolică și păstor al bisericii sediului din Portland, Oregon.

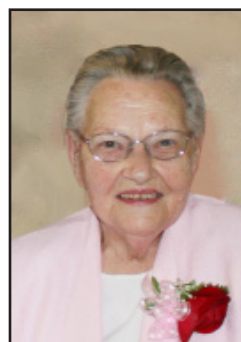
Saizeci de ani împreună slujind lui Dumnezeu

Această pereche a experimentat binecuvântarea lui Dumnezeu de-a lungul anilor, iar El continuă să le binecuvânteze copii datorită credințioșiei lor.

De Janet și Pete DeBusk

FAMILIILE UNEI BISERICI sunt esența continuității. De exemplu, orașul Dallas din Oregon, are 14.760 de locuitori. La primul colț după strada principală este Biserica Credința Apostolică, clădită în 1927. La douăzeci de ani după deschiderea bisericii, Pete a început să meargă acolo, urmat de Janet trei ani mai târziu în 1950. În anii care au urmat, ei au continuat cu credințioșie să slujească lui Dumnezeu. Și-au dus copiii la biserică din fragedă pruncie. Cu timpul copii au crescut, s-au căsătorit, s-au născut nepoți, iar acum sunt și strănepoți care cresc în Biserica Credința Apostolică. La 8 mai 2013, soții DeBusk au sărbătorit cea de-a 60-a aniversare a căsătoriei lor. Aceasta este povestea succesului și bucuriei tainice care vin când Dumnezeu este făcut centrul vieții, iar apoi se continuă umblarea cu El în fiecare zi.

Janet: Janet: Moștenirea mea merge o cale lungă în urmă. Bunica mea era o Metodistă clasică, iar mama mea s-a rugat și a fost mântuită înainte ca eu să mă nasc. Într-o zi, stând în balansoar și citind Biblia, ea și-a dat seama că era păcătoasă, a părăsit păcatul, iar Domnul a mântuit-o în chip minunat. A început să caute o biserică în care se predica adevărul, iar uneori, după servicii, primea o cutie în care erau borcane

cu dulceață și un ziar al Bisericii Credința Apostolică. După citirea ziarului, ea a simțit că în sfârșit a găsit ceea ce căuta. Mama i-a scris sorei Florence Crawford, care a fondat Biserica Credința Apostolică din Portland, Oregon, iar sora Florence i-a răspuns ca să o încurajeze. Biserica a început să îi trimită ziare, ceea ce a fost o adevărată binecuvântare.

În cele din urmă, mama a reușit să economisească suficienți bani ca să călătorim de acasă din Drain, Oregon la Portland, Oregon unde am stat trei luni. Eu nu am fost în stare să uit vreodată ceea ce ce toții am auzit cât timp am fost acolo. Știam că ceea ce se predica era adevărul! Am avut o inimă sensibilă și întotdeauna am dorit să fac ceea ce este drept.

Crescând, însă, am început să mă uit în jurul meu și se părea că toți se distrau, iar eu nu. Am fost crescută cu grijă și nu am făcut lucruri lumești. Mă gândeam că am să mă mărit, să am familia mea, iar totul avea să fie minunat. Deși m-am măritat, am descoperit că lucrul acesta nu a adus fericire. Soțul meu nu a crescut în felul în care eu am crescut, iar în casa noastră nu era decât mizerie și dezamăgire. Într-o noapte, după ce s-a născut primul nostru copil, am visat că l-am văzut pe diavol stând alături de leagănul fetiței Judy. El s-a uitat la mine și a zis: „Și eu o am în vedere.” Visul acela mi-a vorbit inimii și mi-am dat seama că dacă nu aveam să îi vorbesc fetiței despre Domnul, atunci nimeni nu o va face. De atunci, m-am decis în inima mea să Îi slujesc Domnului, iar El a mântuit sufletul meu când m-am rugat pentru iertare.

În 1949, soțul meu a murit într-un accident de motocicletă. Eu am rămas cu doi copii, dar Domnul a fost credincios ca să ne poarte de grijă. În 1950, Dumnezeu a deschis calea pentru noi, ca să ne mutăm cam la 50 de kilometri de la Philomath la Dallas, Oregon, ca să fim mai aproape de biserică. Jake Heizelman, unul dintre membrii bisericii, avea o camionetă și mai avea un alt frate creștin care a venit să ne ajute să ne mutăm. Fratele care a venit împreună cu el ca să ajute era Pete DeBusk. După o vreme, interesul nostru a fost reciproc. El venea după mine la fabrica de conserve unde lucram și mă ducea acasă cu mașina. În serile de vineri, venea la noi în vizită, jucându-se cu copiii mei. În luna mai 1953 ne-am căsătorit, iar Dumnezeu ne-a mai binecuvântat cu încă patru copii. Pentru noi a fost un privilegiu să slujim Domnului și să creștem familia în Evanghelie. De foarte multe ori, Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre.

Odată, când fiul nostru Tim avea șase ani s-a îmbolnăvit grav și nu a mai putut să umble. Lucrul acesta se manifesta deja de șase săptămâni și nu îi era cu nimic mai bine. El ne-a zis: „Vreau să vină fratele Gander [păstorul nostru de atunci], ca să se mai roage încă o dată pentru mine.” Fratele Gander a venit, l-a uns pe Tim cu untdelemn și s-a rugat pentru el. În dimineața următoare, Tim s-a dat jos din pat, s-a îmbrăcat și a cerut de mâncare, ca și cum nu ar fi fost bolnav niciodată. Ce binecuvântare este să slujești lui Dumnezeu care aude și răspunde la rugăciuni!

Mai târziu, când Tim a crescut și a locuit în Alaska, Pete mergea la biserică, în timpul orei pentru prânz să se roage pentru Tim, ca să fie mântuit. Pete a continuat în rugăciune, iar Domnul l-a adus acasă pe Tim și l-a mântuit în chip minunat.

Altădată, Pete și-a rupt brațul și nu a fost în stare să muncească patru luni. Domnul s-a îngrijit de nevoile noastre în

tot acel timp, iar noi am fost în stare să trăim cu doar 84 de dolari pe lună. Niciodată nu am să pot, măcar să încep, a spune tot ce a făcut Domnul.

A fost și este o imensă bucurie a sluji Domnului de-a lungul acestor mulți ani. Într-o zi, Domnul mi-a dăruit sfințirea în timp ce spălăm ferestrele casei noastre, iar mai târziu El m-a umplut cu scumpul Său Duh Sfânt. Am avut minunatul privilegiu să predau la Școala duminicală, să cânt în cor și în orchestră. Într-adevăr, pot să spun că pentru mine a sluji lui Dumnezeu este mai bine acum decât atunci când am început! În ce mă privește, nu aș schimba Evanghelia pentru nimic și aștept cu nerăbdare casa mea din Cer.

Pete: Privilegiul meu a fost să cresc într-o familie creștină. Tatăl meu a fost mântuit când a fost tânăr și el a vrut ca ai lui copii să slujească lui Dumnezeu. Pe cei trei frați mai mari ai mei îi chema: Pavel, Iacov și Ioan, iar numele meu este Petru. Uneori, când eram copii, oamenii ziceau: „Iată, vin apostolii!” Tata ne citea Biblia cu credințioșie. Dacă se întâmpla că nu puteam să ajungem în vreo duminică la biserică, atunci

aveam biserică la noi acasă – rugăciune și mult prețuitele cântări vechi. Eu nu puteam să uit vreodată ceea ce auzeam din Biblie. Știam că într-o zi aveam să stau înaintea lui Dumnezeu ca să dau socoteală de felul în care mi-am trăit viața. Dumnezeu a fost credincios ca să vorbească inimii mele în toți anii copilăriei mele, iar când am avut douăzeci de ani, înainte de toate, am dorit să fiu sigur că inima mea era curată înaintea lui Dumnezeu.

Chiar înainte de Crăciun, în anul 1947, familia noastră s-a mutat din Bend în Dallas, Oregon, iar eu am început să merg la Biserica Credința Apostolică de acolo. În ziua de Crăciun m-am dus în Portland pentru concertul de Crăciun al bisericii, gândindu-mă că s-ar putea să fie o adunare pentru rugăciune după aceea. Cu toate că nu era prevăzut nici un serviciu de rugăciune, Dumnezeu mi-a văzut inima. În seara aceea, stând lângă unchiul meu, Dumnezeu a turnat dragostea Lui în inima mea, dându-mi cunoștința iertării păcatelor, multă pace și bucurie! El mi-a luat din inimă dragostea pentru lume și a făcut din mine o făptură nouă în Cristos Isus. Mi-a dat certitudinea că, dacă aș fi murit în noaptea aceea, Cerul avea să fie casa mea.

Cam la un an, după aceea, am fost mântuit, m-am trezit în miez de noapte cu un atac de apendicită. Durerea a fost atât de intensă, încât am simțit cum apendicita se umflă. M-am rugat, dăruindu-mi viața lui Dumnezeu și rugându-L să mă vindece. În scurt timp, durerea a dispărut complet, iar eu am fost vindecat. Acest fapt s-a petrecut cu mai bine de șaiszeci de ani în urmă, iar de atunci nu am mai avut un alt necaz de acesta.

Altădată, lucram la compania de cherestea Fort Hill Lumber când brațele au început să mă doară. Când am ridicat mânecele, ca să văd ce era rău, am descoperit două dungii roșii pe toată lungimea brațelor de la o infecție a sângelui. Șeful de echipă mi-a spus că trebuia să merg la medic. În schimb, eu m-am dus la casa păstorului nostru și el, împreună cu un alt frate credincios, s-a rugat pentru mine. Domnul a ascultat și a răspuns acelor rugăciuni, iar

eu nu a trebuit să mai merg în altă parte după ajutor.

Domnul mi-a dat o soție creștină minunată în 1953, odată cu încredințarea că ea era cea cu care urma să mă căsătoresc. Noi am zidit un altar al familiei, iar Domnul a binecuvântat casa noastră. Pentru mine a fost un privilegiu să citesc Biblia cu copiii noștri, transmitându-le moștenirea care mi-a fost dată mie.

Când sănătatea tatălui meu a început să se subrezească, mergeam să-l văd dimineața în drumul meu spre locul de muncă. Adeseori, el mă ruga să cânt o cântare veche, „Minunat e-a crede-n Isus.” Într-o zi, în timp ce eram acolo, Domnul mi-a făcut cunoscut că urma să-l ia pe tata acasă în Cer. A fost o experiență pe care nu am să o uit niciodată. Tata a plecat la Domnul în anul 1958.

Mama mea a suferit mult în viața ei pe motiv de boală. Ea s-a luptat în rugăciune până a avut certitudinea mântui-

rii. Când s-a apropiat de sfârșitul vieții, îi plăcea să îi citească din Biblie. Într-o zi, Domnul m-a înștiințat că mama mea a fost mântuită. Eu am întrebat-o: „Mamă, dacă Domnul te-ar chema azi, nu ți-ar fi frică să mergi?” Ea a răspuns: „Nu!” Încredințarea că ea a mers în Cer a însemnat atât de mult pentru mine și îi mulțumesc Domnului pentru aceasta.

Dumnezeu a fost atât de credincios față de noi de-a lungul anilor. De multe ori, când treceam prin încercări, El îmi dădea o cântare sau un verset din Scriptură ca să mă încurajeze și să mă binecuvânteze. Domnul mi-a îngăduit să predau la Școala duminicală, să conduc microbuzul Școlii duminicale, să cânt în corul bisericii și în orchestră. Ni s-a oferit privilegiul să îi creștem pe copiii noștri în Evanghelie și majoritatea lor sunt mântuiți și slujesc Domnului. Am atât de multe motive pentru care să Îi mulțumesc lui Dumnezeu!

Tim, unul dintre fiii lui Pete și Janet, este Directorul Misiunii pentru Caraibe a organizației Credința Apostolică și păstor al bisericii din Medford, Oregon. El împărtășește niște amintiri din anii copilăriei sale.

Tim DeBusk: Familia noastră a trăit la o mică fermă, iar eu am văzut cum părinții mei munceau din greu. În fiecare an, ei cultivau o grădină mare și creșteau propriile noastre vaci și găini. Tata mulgea vaca în fiecare dimineață, devreme, înainte să meargă la muncă la moară, iar apoi o mai mulgea o dată seara după ce venea de la muncă. Astfel, noi întotdeauna aveam lapte și smântână proaspătă. Mama era o bucătăreasă desăvârșită și pregătea mese mari pentru familia noastră în fiecare zi, folosind produse proaspete, carne și lapte de la fermă. Cu toate lucrurile pe care trebuiau să le facă, mama și tata își făceau întotdeauna timp să citească Biblia și să se roage împreună cu noi, dimineața și seara.

Duminicile constituiau o parte memorabilă pentru mine. Dacă mă trezeam destul de devreme, puteam să merg cu tata la Școala duminicală cu vechiul autobuz fabricat în Germania, pe care noi l-am numit „Goliat Expresul Verde.” După Școala duminicală și după serviciul de biserică, noi întotdeauna așteptam cu nerăbdare un mare prânz de duminică. Adeseori, mama și tata invitau și alți oameni de la biserică să ni se alăture. Frații și surorile mele mai mari și-au făcut prieteni din rândul tinerilor din biserică din Portland și destul de des unii dintre ei rămâneau și la sfârșitul săptămânii acasă la noi. Părinții noștri nu s-au plâns niciodată de prea multă muncă. În multe duminici, după masa de prânz, tata ne citea diferite pliante cu mărturii de la biserică, iar eu eram fermecat de acele uimitoare relatări de convertire la Domnul.

Părinții noștri s-au asigurat să avem parte de vremuri bune împreună. Tatălui meu îi plăcea vânătoarea și ne lua pe noi, băieții, cu el. Aproape în fiecare an familia noastră mergea în vacanță pe coasta Oregonului la Seal Rock la o cabană rustică mai mică. Uneori stăteam într-un cort la un camping din Pădurea Națională Siuslaw. Un alt eveniment anual principal era o excursie în Portland la tabără. În drumul nostru într-acolo, ne opream la „Hamburgeri la Bob” din Salem și fiecare primeam câte un hamburger și cartofi prăjiți. Acesta era un mare efort cu multă zarvă pentru familia noastră!

În timp ce părinții mei se îngrijeau de nevoile noastre fizice, oferindu-ne momente agreabile împreună, ei se îngrijeau cu atenție și să ne învețe despre Dumnezeu. Pe măsură ce creșteam mai mult, am devenit indiferent, pentru o vreme, față de învățăturile părinților și am mers pe propriul meu drum. Când veneam acasă, noaptea târziu, după ce făceam lucruri nepermise – tot ceea ce părinții mei m-au învățat să nu fac – mama mă întâmpina la ușă. Mama zicea: „Dacă se întâmplă ceva, știi unde ai să ajungi.” Nu prea aveam multe de spus ca răspuns. Comentariile ei întotdeauna îmi stricau noaptea! Dar ea era la datorie și în permanență mă îndrepta spre Isus. Eu văzusem cum era calea vechei și buneii Evangheliei. Părinții mei L-au urmat cu credințioșie pe Dumnezeu, fără să șovăie, iar eu eram stricat pentru lume.

La absolvirea liceului a fost o petrecere pentru toți cei din clasa noastră. Unul dintre prietenii mei era jucător în echipa de fotbal și ne aflam în curtea din spatele școlii. În școală era multă muzică și multă activitate, dar noi ne-am așezat acolo, afară. Nu am purtat niciodată o discuție religioasă, dar el s-a întors spre mine și a zis: „Tim, tu știi că nu este aici.” Eu nu am putut să scot nici o vorbă. Știam că Dumnezeu vorbea. Rugăciunile părinților mei mă urmau. Câțiva ani au trecut după momentul acela, până când să îngenunchez la un altar de rugăciune și să îmi vărs inima înaintea lui Isus, dar sunt atât de recunoscător că părinții au continuat să se roage.

În toată viața mea, mama și tata au fost adevărate exemple de creștini. Părinții mi-au lăsat mie, fraților și surorilor mele, o bogată moștenire, iar eu Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ea.

Ea A Făcut Ce A Putut

Ungerea Mariei făcută lui Isus cu nard poate să ne inspire și pe noi să facem ce putem în slujba Lui.

Betania este un loc interesant care este menționat în Biblie. E situat la numai trei kilometri de Ierusalim în partea de sud-est a Muntelui Măslinilor. Majoritatea misiunii lui Isus a avut loc în Israelul de nord, dar El se oprea adeseori în Betania în timpul călătoriilor Sale spre Ierusalim la sfintele sărbători. Ce era în Betania ca să Îl atragă pe Isus acolo? Prietenii lui Isus, Maria, Marta și Lazăr locuiau acolo. Casa lor a fost un loc unde Isus putea să se odihnească, să mănânce o mâncare caldă, să fie înconjurat de oameni care Îl iubeau și care se interesau de El și unde putea să capete forțe proaspete.

Una dintre ultimele vizite ale lui Isus în Betania a fost doar cu câteva zile înainte de moartea Sa. Atunci, inima Lui trebuie că a fost împovărată pe măsură ce umbra crucii se contura din ce în ce mai mult. Totuși, în timpul vizitei Lui s-a petrecut un lucru cu totul deosebit. Astfel, citim: „Pe când ședea Isus la masă, în Betania, în casa lui Simon,

De Linda Spinas

leprosul, a venit o femeie care avea un vas de alabastru cu mir de nard curat, foarte scump; și, după ce a spart vasul, a turnat mirul pe capul lui Isus.” (Marcu 14:3). Din consemnarea de la Ioan 12, noi știm că femeia care a turnat mirul pe capul lui Isus a fost Maria, sora lui Lazăr.

Unii dintre oamenii aflați în casă au fost supărați de ceea ce a făcut Maria, dar Isus le-a zis: „Lăsați-o în pace; de ce-i faceți supărare? Ea a făcut un lucru frumos față de Mine; Ea a făcut ce a putut; Mi-a uns trupul mai dinainte, pentru îngropare.” (Marcu 14:6,8). Cuvintele: „Ea a făcut ce a putut” mi-au atras atenția în fragmentul acesta. Isus nu a spus că Maria a fost cel mai bun ucenic sau că ea era desăvârșită. Pur și simplu, El a zis că ea a făcut ce a putut, iar Isus a fost mulțumit. Aceasta este pentru noi o aducere aminte a faptului că Dumnezeu nu se așteaptă să fim desăvârșiți, dar El este mulțumit când facem ce putem pentru El.

Ce putem noi să facem pentru Isus? Poate să fie atât de simplu precum a adresa un cuvânt de încurajare, a împărtăși mărturia noastră, a pregăti mâncare pentru cineva sau a ajuta la repararea unui aparat casnic stricat. E vorba de situațiile în care vedem o nevoie și ceva în duhul nostru ne spune: „Aș putea să ajut acolo.” S-ar putea să nu fim experți și nici chiar cele mai calificate persoane pentru îndeletnicirea respectivă, dar cele mai mari eforturi ale noastre constituie ceea ce se uită Domnul. Exemplul Mariei ne dă câteva principii pe care putem să le ținem minte atunci când ne străduim să facem așa ceva.

Maria L-a uns pe Isus cu mir de nard, un produs extrem de scump. Planta din care rezultă nardul creștea în Munții Himalaya din nordul Indiei – un drum lung de la Betania până acolo! De fapt, ar fi fost mai potrivit să fie un dar făcut unui rege din pricina costului ridicat. Citim că pentru cantitatea folosită de Maria costul a fost trei sute de lei. Suma aceasta era aproape venitul anual al unui soldat roman, așa că azi am putea să ne imaginăm că ar putea să fie comparat cu vreo 30.000 sau chiar 40.000 de dolari – care este o sumă! Maria nu a picurat doar câțiva stropi. Ea a spart vasul de alabastru și a turnat tot mirul pe capul lui Isus. Maria Îl iubea pe Isus atât de mult, încât ea a simțit că Isus merita cheltuiala. Când a făcut gestul, sigur că toată casa a fost pătrunsă de minunata mireasmă pe care ea a „risipit-o” pe Mântuitorul ei.

Darurile noastre aduse lui Dumnezeu pot sau nu pot să aibă valoarea unui leu, dar cele mai bune daruri pe care putem să le aducem Lui sunt întotdeauna scumpe. Să îți faci timp în fiecare zi să petreci timp cu El, să Îl lași pe El să îți călăuzească viitorul

și propria noastră voință să fie supusă voii Lui sunt câteva dintre cele mai valoroase consacrări pe care putem să le „turnăm” pe Domnul. Dăruind lui Dumnezeu ceea ce avem mai bun necesită sacrificiu, dar când ne dăm seama cât de scump și minunat este Isus, suntem mai mult decât dornici de a-i da Lui tot ceea ce avem. Isus merită!

Unii dintre cei prezenți în cameră cu Isus și Maria au întreat: „Ce rost are risipa aceasta de mir?” Se poate vreodată să risipim ceva petru Isus? Chiar dacă nu facem ceva desăvârșit sau în cea mai eficientă manieră, nimic din ceea ce facem din dragoste pentru Isus nu se risipește. Fără îndoială, necredincioșii vor crede că timpul mult pe care îl cheltuim cercetând Cuvântul lui Dumnezeu și prezența noastră în Casa lui Dumnezeu este o nebunie. Oamenii pot să spună ceea ce vor, dar noi am aflat că a-L cunoaște pe Domnul, a petrece timp cu El și a-L sluji nu este o risipă! Toate acestea sunt ceva pentru care viața merită a fi trăită! Ca și Maria, noi trebuie să urmăm convingerea inimilor noastre și să nu fim convinși de alții să nu facem așa.

Ați luat vreodată în considerare cât de des a primit Isus ceva în timpul Său petrecut pe pământ? Aparent, El a venit ca să dea și iar să dea: vindecare bolnavilor, eliberare de sub puterea demonilor, liniștirea furtunilor. Isus a făcut tot felul de lucruri minunate pentru oameni și niciodată nu a cerut ceva în schimb. Dar în situația aceasta Isus a zis: „Ea a făcut un lucru frumos față de Mine.” (Marcu 14:6b)

Să ne facem timp un minut și să ne amintim împrejurările în care era Isus la momentul acestei întâmplări: El deja slujea de ceva vreme numai și numai în locuri pustii, fiindcă oamenii căutau să-L omoare. Iuda deja plănuise trădarea, iar, în doar câteva zile, Isus avea să facă ultimul sacrificiu pentru omenire. Inima Lui trebuie să fi fost greu împovărată, dar, cu excepția aceluși moment binecuvântat din Betania, Isus a avut parte de o reîmprospătare în Duhul Lui pentru că o femeie, care Îl iubea din toată inima, a hotărât că El era vrednic de cea mai scumpă comoară a ei.

Darurile noastre făcute din dragoste pentru El vor fi de asemenea remar-

cate și Îi vor produce bucurie. Isus prețuiește eforturile noastre prin care Îi arătăm cât de mult Îl iubim. Când suntem credincioși a înfăptui ceva sau a dărui ceea ce avem mai bun, Isus este încântat.

Mirul de nard era deosebit de înmiresmat și folosit la ocazii deosebite – la încoronarea regilor, ungerea profetilor și preoților, precum și la înmormântări. Așa că era potrivit ca Maria să toarne mirul de nard pe Isus, Regele regilor, Profetul lui Dumnezeu, Marele Preot și Cel care în curând avea să moară pentru păcatele lumii.

Maria L-a uns cum se cuvine, iar Isus a prețuit ungerea, dar a înțeles ea

Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, dorințele noastre se aliniază cu ale Lui și El poate să ne călăuzească a sluji în locuri și feluri, chiar și atunci când nici nu știm care e impactul deplin al slujirii noastre.

deplin ce a semnat ungerea? Noi sigur nu știm, dar s-ar fi putut ca ea să știe. Altă dată când Isus a venit în Betania, citim că Marta, sora ei, era împovărată cu servirea mâncării, dar Maria ședea la picioarele lui Isus și auzea cuvintele Sale (Luca 10). Maria s-a hotărât că, atunci când avea să vină Isus, ea va lăsa la o parte toată agenda ei personală pentru a petrece timp în prezența Lui. Maria era dedicată, ea Îl iubea pe Isus și a dorit să audă ce avea El de spus și să se bucure de părtășia cu Isus. În timpul acelor clipe, să Îi fi descoperit Isus că El că va muri pentru păcatele omenirii? El le-a spus așa ucenicilor Lui, deci, poate că i-a spus și Mariei. Dacă Maria nu știa, atunci poate că a fost doar dorința mișcătoare din inima ei ca să aducă acest dar deosebit Domnului ei. Oricare ar fi fost situația, Maria a devenit un participant în realitatea actului mântuirii, pur și simplu pentru că ea a făcut ce a putut.

Dacă trăim aproape de Isus, s-ar

putea să fim surprinși ce vom învăța și cum Își va deschide Cuvântul față de noi. Psalmul 25:14 spune: „Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El, și legământul făcut cu El le dă învățătură.” Isus poate să ne arate cum lucrează El în lume și unde anume eforturile noastre sunt de cel mai mare folos pentru Împărăție. Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, dorințele noastre se aliniază cu ale Lui și El poate să ne călăuzească a sluji în locuri și feluri, chiar și atunci când nici nu știm care e impactul deplin al slujirii noastre.

În Marcu 14:9, Isus a zis că ce a făcut Maria se va istorisi întotdeauna, spre pomenirea ei, oriunde se va propovădui Evanghelia. Și cuvintele Lui s-au împlinit și acum – noi tocmai le-am repetat! Nu este cutremurător acest fapt? Dumnezeu este credincios. Noi putem să ne sprijinim pe făgăduințele Lui și să contăm pe Cuvântul Lui. Ce spune El este adevărat, iar ceea ce Dumnezeu spune, El va și împlini.

Dumnezeu a făgăduit că darurile noastre pentru El vor fi de asemenea pomenite. Evrei 6:10 zice: „Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Lui, voi, care ați ajutat și ajutați pe sfinți.” Dumnezeu nu uită. S-ar putea ca noi să nu ne mai amintim când anume i-am ajutat pe alți oameni, dar Dumnezeu nu uită. De fapt, s-ar putea nici să nu ne dăm seama de toate situațiile în care am fost de folos, dar Dumnezeu le vede pe toate, iar El are o răsplată pentru cel credincios. Doar veșnicia va descoperi tot ceea ce s-a făcut pentru Isus.

Eclesiastul 9:10 zice: „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta!” Cu alte cuvinte, orice vezi că poți să faci pentru Domnul, atunci fă! Dacă vezi pe cineva care are nevoie de ajutor, oferă-i ajutor. Dacă vezi o nevoie, contribuie cu tot ce poți mai bine. Dacă cineva îți cere ajutor, fă ce poți. Nu trebuie să facem noi totul și nu trebuie să fim desăvârșiți. Tot ceea ce Dumnezeu cere este să facem ce putem, iar El va fi încântat dacă așa facem.

Linda Spinas este învățătoare în cadrul Bisericii Credința Apostolică din Portland, Oregon.

În anul 606 î.Cr., regele Nebucadnețar al Babilonului a venit împotriva Ierusalimului și a asediat orașul. La un an după aceea, el a dus în Babilon tot ce avea Ierusalimul mai bun de oferit, inclusiv niște prinți și nobili tineri. Printre cei luați prizonieri erau Daniel, Șadrac, Meșac și Abednego. Ei au fost luați cu scopul de a fi învățați „scrierea și limba haldeilor” (Daniel 1:4).

Știm că Daniel a învățat limba; el a scris Cartea lui Daniel când era în exil, iar șase dintre capitole sunt în limba syriacă sau aramaică și care era limba haldeilor (babilonienii din sud). Totuși, Daniel nu s-a conformat obiceiurilor haldeilor.

Cartea lui Daniel cuprinde mărturiile unora dintre cei care au fost duși în robie. Ea dezvoltă cum acești tineri au fost aruncați într-o situație foarte grea, dar prin harul lui Dumnezeu ei au ieșit biruitori.

În mărturia lui Daniel, citim: „Daniel s-a hotărât să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul și a rugat pe căpetenia famenilor dregători să nu-l silească să se spurce.” (Daniel 1:8). Lui Daniel și prietenilor lui li s-a spus că vor avea o dietă prescrisă, ca parte a procesului de trei ani de a-i pregăti să stea în fața regelui Nebucadnețar. Poate că felul de carne sau modul ei de preparare sau poate că era mâncare închinată idolilor l-a făcut pe Daniel să fie neliniștit în privința mâncatului. Oricare ar fi fost motivul, el „s-a hotărât să nu se spurce.” Expresia: s-a hotărât înseamnă că a luat o decizie fermă.

Patruzeci la sută dintre americani iau decizii de Anul

© Goodsalt.com/Providence Collection

Un Scop Hotărât

Hotărârea de nezdruincinat a lui Daniel și a prietenilor săi poate să ne inspire.

*Dintr-o predică de
John Musgrave*

început să mă țin de lucrul acesta, dar la sfârșitul lunii am fost în călătorie în România. Apoi, am ajuns acasă și kilogramele erau puse la loc, ca la început. Am încercat din nou să scap de ele, dar au avut loc adunările speciale. Apoi, a fost o călătorie în Carolina de Sud. Problema cu deciziile este că încercările și ispitele apar. În cazul meu ispitele au fost sub formă de supe, sarmale, șnițele, pâine de casă și deserturi în România – seara târziu, după serviciile din biserică. Este ușor să lași deciziile la o parte și în schimb să te gândești că ai să te mobilizezi la pierderea în greutate mai târziu.

Daniel și cei trei prieteni ai lui au avut în fața lor o ispită cu mult mai mare. Ispita a venit sub forma celor mai alese bucate și băuturi care erau atunci – puse la dispoziția lor direct de la masa regelui. Totuși, ei au fost în stare să reziste pentru că scopul lor de a nu se spurca era de o altă natură spre deosebire de deciziile luate de Anul Nou.

Nou. Aceasta înseamnă 127 de milioane de oameni. Din punct de vedere istoric, la sfârșitul lunii martie, cincizeci la sută dintre ei și-au abandonat deciziile. Până la sfârșitul anului, doar opt la sută încă mai păstrează deciziile. Ce se întâmplă de-a lungul anului? Vin încercările. Apar diferite împrejurări care îi fac pe oameni să renunțe la ceea ce au decis înainte să facă.

An de an, cea mai obișnuită decizie este de a pierde din greutate. La începutul acestui an, am remarcat că am pus cinci kilograme de sărbători. Eu nu am luat o decizie de Anul Nou, dar m-am gândit să dau jos acele kilograme. În ianuarie am

Ei nu și-au propus să piardă în greutate pentru propria lor satisfacție. Nu era vorba de realizarea unui scop personal. Ei și-au propus să se păstreze nespurcați pentru a da cinste lui Dumnezeu. În cazul acesta, expresia nu s-au spurcat înseamnă „nu s-au întinat, pătat sau pângărit.” Ei au luat o hotărâre de a se păstra curați pentru Dumnezeu. Scopul lor a fost menținut, fiindcă nu a fost făcut pentru ei înșiși, ci pentru Dumnezeu.

Daniel l-a rugat pe căpetenia famenilor, care avea grijă de ei, să le îngăduie să-L pună la încercare pe Dumnezeu. Știți că Dumnezeu poate să fie pus la încercare? Este adevărat. Putem să-L punem pe Dumnezeu la încercare. Daniel i-a zis că ei vor să mănânce zarzavaturi și să bea apă timp de zece zile. Atunci, căpetenia putea să vadă cum aveau să arate evreei prin comparație cu ceilalți care au mâncat dieta impusă.

Înțelegerea a fost făcută, iar după zece zile, cei patru tineri erau mai bine la față și mai grași decât toți tinerii care mâncau din bucatele regelui. Astfel, mâncarea regelui era luată de la ei și îngrijitorul le dădea zarzavaturi. Dumnezeu a onorat angajamentul lor, chiar și după aceea. La încheierea celor trei ani, când au fost aduși înaintea regelui Nebucadnețar, el i-a întrebat „în toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere” și i-a găsit „de zece ori mai deosebit decât toți vrăjitorii și cititorii în stele care erau în toată împărăția lui.” (Daniel 1:20)

Mântuirea e un fel de scop hotărât. Pentru a fi mântuit trebuie să te întorci din păcat și din lume și să-L rogi pe Isus să locuiască în inima ta. Trebuie și să îți asumi și un angajament de a sluji Domnului cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta. Când faci așa, Domnul îți va ierta păcatele și va intra în inima ta.

În 4 ianuarie 1984, eu mi-am încredințat viața lui Cristos. Eram bolnav de păcat și mi-am dat seama că Îl întristam pe Dumnezeu. M-am rugat, mărturisind Domnului că îmi părea rău de păcat și că Îl întristam. Eu nu am înțeles atunci ce înseamnă a fi născut din nou. Nu știam că Duhul lui Dumnezeu mărturisește împreună cu duhul meu, dar știu că atunci când m-am pocăit, când m-am consacrat a-L sluji pe Dumnezeu și când L-am rugat pe Isus să vină în inima mea, a fost o schimbare hotărâtă – un nou scop în viața mea. Era ianuarie și nu îmi amintesc să fi luat decizii de Anul Nou în anul acela, dar a fi mântuit era mai bine decât orice altă decizie. Când m-am rugat s-a întâmplat ceva. Înainte, toate eforturile mele de a nu mai fuma, bea, minți, fura și înjura au dat greș, dar când Dumnezeu m-a mântuit, toate acele lucruri au dispărut într-o clipă. Când ne hotărâm să Îl slujim pe Dumnezeu e cu totul diferit de a lua o decizie de Anul Nou, întrucât scopul e centrat pe relația

Înainte, toate eforturile mele de a nu mai fuma, bea, minți, fura și înjura au dat greș, dar când Dumnezeu m-a mântuit, toate acele lucruri au dispărut într-o clipă.

noastră cu Cristos, iar El ne ajută.

Acesta nu a fost sfârșitul încercărilor pentru Daniel, Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Se presupune că ei aveau vârste cuprinse între doisprezece și paisprezece ani când au fost duși robi în Babilon, așa că aveau mulți ani înainte ca să-L pună pe Dumnezeu la încercare. Cartea lui Daniel ne prezintă câteva întâmplări ale felului în care ei și-au păstrat scopul de a-L sluji pe Dumnezeu. Din aceste fapte noi putem să prindem curaj. Ele arată că avem un Dumnezeu care ne va ajuta să ținem piept oricărei situații în care ne aruncă viața.

Uneori, s-ar putea să întâlnim situații care sunt imposibile. Așa s-a întâmplat acestor tineri. Regele Nebucadnețar a avut un vis și a dorit ca cineva să-l explice. Numai că era o problemă – el nu putea să își amintească visul. Regele i-a adunat pe toți înțelepții din țară și pe când a început să le spună ce dorea, ei au știut că pur și simplu era imposibil. De fapt, ei chiar au răspuns așa: „Nu este nimeni pe pământ, care să poată spune ce cere împăratul” (Daniel 2:10). Așa vedeau ei lucrurile. Apoi, au continuat să zică: „Ce cere împăratul este greu; nu este nimeni care să spună lucrul acesta împăratului, afară de zei, a căror locuință nu este printre muritorii!” (Daniel 2:11).

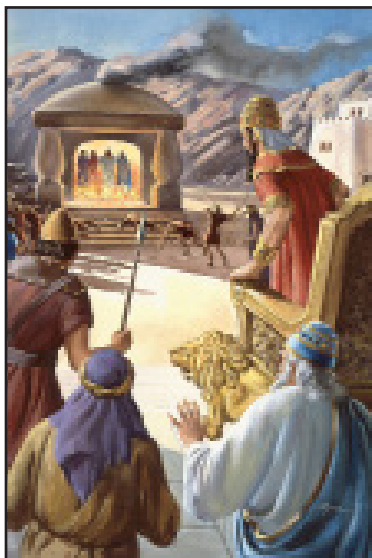
Ei aveau dreptate, dar nu aveau nici o idee cum să ajungă la Dumnezeu. Răspunsul lor l-a infuriat pe rege și a hotărât să îi omoare pe toți înțelepții din Babilon. Vestea a ajuns și la Daniel, și care a fost soluția sa? Daniel s-a dus la prietenii lui și a zis: „Să cerem îndurarea Dumnezeului cerurilor pentru această taină.” Este o idee minunată în orice situație care pare imposibilă. El le-a propus să se roage pentru ca Dumnezeu, în îndurarea Lui, să le dea pricepere. Ei s-au rugat, iar Dumnezeu a descoperit visul și explicația lui Daniel, care a putut să le spună regelui. Dumnezeu răspunde la rugăciune!

Când ne hotărâm să-L slujim, El ne ajută și este în stare să poarte de grijă de ceea ce pare a fi imposibil.

În 1994, eu și Rodica, soția mea, tocmai ne-am mutat cu mica noastră familie într-o casă nouă. Apoi, eu am fost transferat la o sucursală a unei bănci care era pe punctul de a se închide și eram neliniștit din pricina aceasta. Soția mea nu părea să fie neliniștită. Aveam sentimentul că toată responsabilitatea cădea pe umerii mei. Ce urma să fac? Rodica a zis: „De ce nu încredințezi situația Domnului?” A fost un sfat bun, așa că m-am dus pe genunchi și m-am rugat. Din moment ce am încredințat problema Domnului, El mi-a dat pacea. Și încă, tot ceea ce puteam să văd era imposibilitatea, fiindcă urmăream toți pașii făcuți de bancă pentru a

© GoodSalt.com/Pacific Press

închide acea sucursală. Știam că data închiderii era fixată – era ceva sigur. Toate cifrele mergeau spre zero. Totuși, acea sucursală nu s-a închis niciodată. De fapt, ea încă funcționează și astăzi! Dumnezeu mi-a dat pacea, iar apoi El a răspuns la acea rugăciune într-un fel în care eu nici măcar nu îmi imaginam. Dacă te hotărăști să slujești lui Dumnezeu, El va asculta și va răspunde rugăciunilor tale.

Pentru că Șadrac, Meșac și Abed-Nego Îl slujeau pe Dumnezeu au fost promovați. Ei au fost puși să aibă grijă de „treburile ținutului Babilonului” (Daniel 2:49). Aceasta nu este o poziție pe care cineva ar vrea să o piardă. Dar, Dumnezeu le-a dat-o lor. Cu siguranță că ei așa au privit lucrurile. Și după cum știm, totuși, regele Nebucadnețar a înălțat un chip de aur și a poruncit ca toți locuitorii din țară să se închine chipului. Oare, ar fi fost cu puțință ca cei trei să-și compromită credința? Nici vorbă! Încă de când erau prunci ei s-au hotărât să nu se spurce. Cei trei și-au menținut scopul la mare cinste. Ei i-au zis regelui: „Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!” (Daniel 3:18). Pentru aceasta, ei au fost aruncați într-un cuptor în care focul ardea puternic, dar Dumnezeu a fost cu ei. Regele s-a uitat în cuptor și a întrebat: „N-am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni legați?” Când răspunsul primit a fost: „Negreșit, împărate!”, el a zis: „Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului și nevătămați; și chipul celui de al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei!” (Daniel 3:24-25).

S-ar putea ca Dumnezeu să nu ne scape întotdeauna din încercarea de foc, dar, hotărându-ne să-L slujim, El va fi cu noi în încercare. Cei trei au ieșit din cuptor cu o mărturie care nu a avut impact doar asupra celor care au fost martori la eveniment, ci și asupra fiecărui locuitor din țară. S-a emis un decret prin care tot Babilonul trebuia să se închine Dumnezeului lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego.

Nu suntem niciodată prea bătrâni pentru o încercare a credinței noastre. Când Daniel avea peste optzeci de ani, s-a trezit în mijlocul a ceea ce poate că a fost cea mai aspră încercare a lui. El a fost primul dintre cele trei căpetenii care au fost puse peste 120 de dregători care trebuiau să fie răspândiți în toată împărăția. Daniel a fost preferat de regele

Darius pentru că în Daniel era un duh înalt. Celelalte căpetenii și ceilalți dregători erau geloși pe Daniel și au vrut să-l compromită. Ei au urmărit viața lui Daniel și s-au gândit să găsească un prilej împotriva lui. Dar, Daniel a avut o mărturie fără cusur. Ei au trebuit să recurgă la a-l înșela pe rege, ca să dea o poruncă prin care Daniel nu avea voie să se roage lui Dumnezeu.

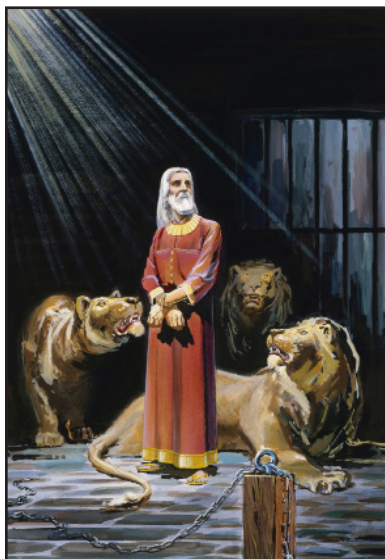
Nu suntem niciodată prea bătrâni pentru o încercare a credinței noastre. Când Daniel avea peste optzeci de ani, s-a trezit în mijlocul a ceea ce poate că a fost cea mai aspră încercare a lui.

Totuși, Daniel a rămas un om cinstit – el a rămas neclintit în scopul lui de a-L sluji pe Dumnezeu. Cum a reacționat el când a fost dată porunca? S-a dus în casa lui, a deschis ferestrele spre Ierusalim și s-a rugat lui Dumnezeu, cum făcea și mai înainte. Daniel a fost pârât regelui, care și-a dat seama că a fost înșelat, dar nu mai putea să anuleze porunca, iar Daniel a fost aruncat în groapa cu lei. Ce este interesant este că, atunci

când Daniel a fost aruncat în groapa cu lei, regele i-a spus: „Dumnezeul tău căruia necurmat Îi slujești să te scape!” (Daniel 6:16). Regele a remarcat mărturia lui Daniel. El a recunoscut scopul care era în inima lui Daniel.

Darius s-a întors la palat și nu a putut să doarmă toată noaptea. În dimineața zilei următoare, regele s-a ridicat la ivitul zorilor și a alergat la groapa cu lei. Acolo, regele a strigat cu glas plângător: „Daniele, robul Dumnezeului celui Viu, a putut Dumnezeul tău căruia Îi slujești necurmat să te scape de lei?” (Daniel 6:20). Drept răspuns, regele a auzit un strigăt de bucurie: „Veșnic să trăiești, împărate!” (Daniel 6:21). Când ne hotărâm să slujim lui Dumnezeu, vom descoperi că El este cu noi și că ne ajută!

Dacă încă nu ești mântuit, poți să iei o hotărâre fermă astăzi. Părăsește păcatul și hotărăște în inima ta să-L urmezi pe Dumnezeu. El îți va da tăria și rezistența, așa cum i-a dat-o și lui Daniel și prietenilor lui.

John Musgrave este Directorul Lucrării pentru Europa de Est a organizației Credința Apostolică și face parte din corpul pastoral din Portland, Oregon.

DOVEZI

ÎN INIMA MEA este recunoștință pentru moștenirea mea în Evanghelic. Bunicii și părinții mei au fost creștini, înainte ca eu să mă nasc. Ca adolescent, am văzut multe lucruri în lume care m-au ajutat să îmi dau seama că ceea ce vedeam în familia mea și la biserică era cel mai bun mod de a trăi. La cincisprezece ani, mi-am predat inima Domnului în timpul taberei de tineret. Chiar dacă nu a fost multă schimbare la exterior, înăuntrul meu s-au schimbat multe. În toți acești ani, Domnul a fost totul pentru mine și chiar Îi mulțumesc pentru fiecare lucru.

Nu demult, am avut ocazia să merg în India. A fost o experiență măreață. Oamenii din bisericile noastre de acolo sunt înfometați după Dumnezeu și au fost atât de mișcați că noi ne-am dus să vorbim cu ei despre Isus. A fost o experiență de deschidere a ochilor și de smerenie. Trăind într-o națiune creștină, multe lucruri noi le luăm drept bune. Eu știu că așa le-am considerat, dar mă rog să nu mai fac așa niciodată.

În urmă cu 53 de ani eram copil, iar Dumnezeu m-a vindecat când am fost grav bolnav și sunt recunoscător că am putut să le mărturisesc celor din India despre acea experiență. Și mai sunt atât de recunoscător că Domnul mi-a îngăduit să trăiesc și că am fost învrednicit să pun în slujba Domnului ultimii 36 de ani din viața mea. Eu Îl iubesc pe Domnul din toată inima.

– Gary Wolfe.

MÂNA LUI DUMNEZEU ajunge la fiecare, chiar și la cei care nu s-au născut într-o familie evlavioasă. Eu am avut părinți buni, dar nu erau creștini. Totuși, Dumnezeu a avut planuri pentru mine. Când aveam 17 ani, am fost invitat la Biserica Credința Apostolică din Roseburg, Oregon. Atunci nu eram mântuit, deși pretindeam că sunt creștin. Fiind copil, am mers la o altă biserică pentru o vreme, am urmat niște clase de confirmare, dar

știam că nu eram mântuit.

Doi ani mai târziu, la 19 ani, am ajuns la un punct în care am recunoscut față de familia bisericii că nu eram mântuit. Lucrul acesta a fost greu, dar aveam cu adevărat dorința de a fi mântuit. Am vorbit cu păstorul meu și într-o seară de duminică, după serviciu, m-am rugat. Nu s-a întâmplat nimic și am fost ușor descurajat. Totuși, miercurea următoare a fost o zi pe care am să mi-o amintesc întotdeauna! Ne-am plecat la altarul de rugăciune și acolo m-am rugat și eu. Din nou, la început părea că nimic nu se întâmpla, dar eu eram întru totul predat Domnului. În cele din urmă, m-am desprins de orice lucruri și am zis: „Doamne, eu am nevoie de ajutorul tău.” Domnul s-a pogorât și în chip minunat m-a mântuit luând astfel o povară de pe inima mea. În sufletul meu a pătruns o pace și eu am știut că sunt mântuit.

Eu sunt atât de recunoscător pentru felul în care viața mea e condusă de Domnul din ziua aceea. În biserică am întâlnit o minunată femeie creștină, iar în anul 2005 ne-am căsătorit. Domnul mi-a dat o familie creștină și o familie a bisericii care mă încurajează, iar eu prețuiesc mult faptul acesta.

Domnul ne-a binecuvântat cu trei copii frumoși, iar încă unul e pe drum. Domnul este în familia noastră și sunt atât de recunoscător pentru aceasta. Cam pe la începutul săptămânii noi am avut parte de un eveniment traumatic. Evelyn, fiica noastră, s-a urcat pe masa din bucătărie. Înainte că să putem să o prindem, ea a căzut și s-a izbit cu capul de gresia de pe podea. A început să plângă și după aceea a amuțit. Eu și soția știam că ceva nu era bine. Evelyn nu mai reacționa deloc, iar respirația ei a încetinit mult. Meseria mea este de asistent medical, așa că aveam experiență cu situații medicale de urgență, dar în clipa aceea a început să îmi fie frică. Am telefonat la 911 și acasă la noi a sosit

o ambulanță. Între timp, personalul din biroul bisericii a fost solicitat să se roage, iar în câteva minute ne îndreptam spre spital.

Soția mea s-a urcat în ambulanță cu fiica noastră, iar eu le-am urmat cu mașina. Pe parcurs ea m-a sunat și a zis că urmau să pornească sirenele ambulanței. Situația era urgentă. Evelyn vomitase a doua oară, ceea ce era un simptom îngrijorător, iar ea reacționa și mai puțin decât înainte. Când am ajuns la spital, i-au făcut o radiografie și o examinare cu tomograful. Noi, ne rugam, personalul de la biroul bisericii se rugau și ei. Cu recunoștință, toate analizele au ieșit bine, iar după ce au supravegheat-o medical câteva ore, ne-au lăsat să o ducem înapoi acasă. Eu știu că mâna Domnului a fost peste fetița noastră și sunt atât de recunoscător că El este cu noi, indiferent prin ce trecem.

– Chris Oilar

CÂND AVEAM NOUĂ ANI, cineva a venit la noi acasă și a întrebat-o pe mama dacă m-ar lăsa să merg la Școala duminicală a unei mici biserici din orașul nostru. Atunci a fost pentru prima dată când am auzit despre Isus. A fost pentru prima dată când am vrut să ajung în Cer. Aveam nevoie de Isus în inima mea. Eu nu am crescut într-un mediu sănătos, așa că Cerul era ceva bun pentru mine. Într-o încăpere mică a bisericii, unde erau duși copiii care doreau să se roage, eu L-am rugat pe Isus să vină în inima mea. El a ascultat simpla mea rugăciune și mi-a dăruit pace și bucurie lăuntrică. Sunt atât de recunoscătoare pentru acea experiență.

Cei din biserică aceea nu m-au învățat altceva mai mult, totuși, după câteva luni, îmi amintesc că am făcut un lucru despre care știam că era rău. M-am dus înapoi la Școala duminicală și în micuța sală pentru că am dorit să-L am din nou pe Isus în inima mea. Cei de acolo mi-au spus că eram bine. Nevoia mea era să mă

MĂRTURII PERSONALE ALE PUTERII LUI DUMNEZEU

mai rog o dată. Dar m-am gândit că nu prea suna bine. Nu puteam să vă spun ce anume nu era în ordine cu acea teologie, dar, cumva, nu avea sens pentru mine când mă gândeam la Isus murind pe cruce pentru păcatele mele. Dumnezeu a semănat acel adevăr în inima mea. Privind acum în urmă, sunt uimită cum Domnul mi-a dat acea înțelegere.

Timp de câțiva ani în inima mea era o foame, deși nu știam pentru ce îmi era foame. Atât îmi amintesc că mergeam la Școala duminicală, una după alta. În cele din urmă, niște prieteni m-au invitat la Școala duminicală

a Bisericii Credința Apostolică din Medford, Oregon. Eu cred că Domnul m-a condus acolo, pentru că atunci când am intrat în biserică, am simțit că este bine.

De-a lungul anilor care au urmat, am învățat atât de mult despre Domnul. Pe când mă rugam pentru botezul Duhului Sfânt – sau cel puțin așa am crezut – Domnul mi-a vorbit și a zis: „Dacă ai fi mântuită și sfințită, aș putea să te botez.” În momentul acela, mi-am dat seama că încercam să slujesc lui Dumnezeu prin propria mea putere. Doream cu adevărat să-L slujesc, dar în natura mea domnea o neîncredere, așa că a fost greu să Îi dau Lui totul. Totuși, Domnul s-a purtat cu mine cu blândețe și m-a ajutat să înțeleg că puteam să mă încred în El. Sunt atât de recunoscătoare că El m-a mântuit. Bucuria pe care am simțit-o era ca și bucuria aceea pe care am experimentat-o când aveam nouă ani.

Apoi a început rugăciunea mea: „Acum sunt mântuită, Te rog sfințește-mă.” Domnul așa a făcut! După doi ani, în timpul taberei, Domnul s-a pogorât și m-a botezat în chip minunat cu Duhul Sfânt. L-am rugat pe Domnul să mă boteze în așa fel încât să nu mă îndoiesc niciodată, iar El chiar așa a făcut.

Domnul m-a călăuzit spre un minunat bărbat creștin ca să mă căsătorească. El ne-a dat doi copii pe care să

îi creștem în Evanghelie. Aș putea să mărturisesc multe alte binecuvântări minunate și răspunsuri la rugăciune. Eu vreau să continui să Îl slujesc pe Domnul – *Angie Waddell*

EU AM CRESCUT într-o familie dezbinată și nu l-am cunoscut pe tatăl meu. La vârsta de zece ani, am început să fumez. Cu timpul, am ajuns să fumez marijuana. Într-un final, m-am bălăcit în multe păcate. Am încercat să mă acomodez cu tinerii din jurul meu, așa că am devenit un răzvrătit. De-a lungul drumului meu, Dumnezeu a văzut că în inima mea doream să fac lucrurile bune. Doream să fac mai mult decât doar să urmez mulțimea.

Mama mea a început să vină la Biserica Credința Apostolică din Denver, Colorado. În același timp, eu mergeam la o biserică a părtășiei. În fiecare sfârșit de săptămână, mergeam în față și îmi reconsacram viața lui Dumnezeu. Eu nu mi-am dat seama că încercam să fiu creștin prin propriile mele eforturi. Dar, în ciuda acelor eforturi, în afara bisericii eu fumam și blestemam.

Într-o zi când aveam cincisprezece ani, mama m-a pus cu spatele la zid și a zis: „Eu nu știu cum poți tu să zici că

ești creștin în timp ce trăiești în felul în care o faci.” În momentul acela, m-am simțit frustrat cu tot efortul meu de a încerca să fiu bun prin propria mea putere, și am renunțat. În vara aceluiași an, am furat de la părinții mei și de la bunicii mei, doar pentru ca să pot să ies și să petrec. Mama mea din nou m-a pus la zid și m-a întrebat dacă fumam marijuana. Eu am mințit-o, dar am simțit condamnarea lui Dumnezeu peste mine. Și m-am gândit că, dacă aveam să merg mai departe cu viața pe care o duceam, aveam să fiu pierdut.

Am făcut curat în cameră și am dat peste un album religios. L-am așezat în sufrageria mamei, iar Dumnezeu m-a întâmpinat acolo. Eu m-am rugat și El m-a schimbat cât ai clipi din ochi.

Lucrul acesta s-a întâmplat cu cincisprezece ani în urmă. Dumnezeu și-a dovedit credințioșia față de mine de atunci încolo. Mi-a dăruit o soție frumoasă și două minunate fetițe. Tot ceea ce am în viața mea se datorează binecuvântărilor lui Dumnezeu. Tot ce am îi datorez numai Lui. Eu vreau să fiu credincios față de copiii mei și să le las moștenirea Evangheliei pe care eu nu am avut-o. – *Jay Larrechea*

CE TREBUIE SĂ FAC SĂ FIU MÂNTUIT?

Recunoaște “Căci toți au păcătuțit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” (Romani 3:23). “Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13)

Mărturisește “Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1:9)

Pocăiește-te “Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.” (Luca 13:3)

“Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la

Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele.” (Fapte 3:19)

Părăsește răul “Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru care nu obosește iertând.” (Isaia 55:7)

Crede “Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16)

www.apostolicfaith.org www.apostolicfaith.ro www.lumina-lumii.ro

Bucurie în mijlocul încercării

**În împrejurări grele, această
tânăra mamă a învățat unde
să își pună încrederea**

Când aveam opt ani, iar când am participat pentru prima dată la tabără, mi-am predat viața Domnului. Am luat o hotărâre conștientă de a-L urma, nu doar pentru că așa am fost crescută să fac, ci, pentru că am dorit să slujesc Domnului și Cerul să fie casa mea.

Mai târziu, în timpul adunărilor speciale din biserica noastră din Eureka, California, Domnul m-a sfințit. Se cânta atunci „Ție mă predau,” iar eu am îngenuncheat lângă o bancă și mi-am revărsat inima înaintea lui Dumnezeu. Mă luptasem cu niște sentimente pe care le aveam împotriva câtorva persoane și îmi amintesc că mi-am dat seama, în timp ce mă îndreptam spre casă, că toate acele sentimente potrivnice au dispărut. M-a uimit faptul că sfințirea este într-adevăr o experiență distinctă – a doua lucrare a harului care curăță inima.

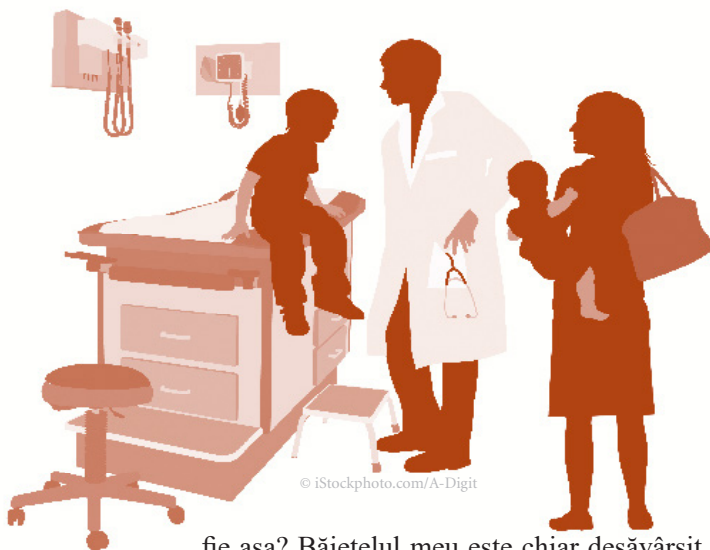
În anul absolvirii liceului, am slujit ca și consilier la tabăra de tineret. La serviciul din capelă din ultima seară, am simțit nevoia să mă rog pentru primirea botezului Duhului Sfânt. Domnul s-a pogorât în timp ce eu Îl căutam în rugăciune și m-a umplut în chip minunat. Sunt atât de recunoscătoare că Dumnezeu mi-a dăruit experiența de care aveam nevoie, știind ce urma pentru mine.

În anumite privințe, până la acel timp, eram un fel de creștin „răsfățat.” Aveam părinți care erau buni creștini și niciodată nu am avut vreo mulțime de probleme cu care să am de-a face în copilărie. Când am avut douăzeci de ani, m-am căsătorit cu James și sunt recunoscătoare pentru bucuria care vine ca urmare slujirii Domnului împreună cu soțul meu.

La cinci ani după căsătorie, l-am avut pe fiul nostru Caleb. Viața era bună. Totuși, când Caleb avea un an și jumătate, medicul a remarcat ceva neobișnuit la ochii lui. Așa că, ne-au programat pentru o examinare cu imagini prin rezonanță magnetică. La început, personalul medical a spus: „De obicei nu este nimic; și cu timpul, orice ar fi, dispăre.” Dar, mai târziu am fost chemați și ni s-a transmis că trebuia să mergem la un neurolog. La acel consult ni s-a spus: „Fiul vostru are o stare medicală denumită lipodistrofie. Nu prea se cunosc multe în privința aceasta, dar este un proces degenerativ. Nu putem să vă spunem cât timp va mai trăi fiul vostru – se poate să fie încă doi ani sau s-ar putea să ajungă la patruzeci de ani.”

Îmi amintesc cum stăteam acolo șocată, încercând să înțeleg ceea ce am auzit. M-am gândit, Doamne, cum se poate să

De Maryann Spakousky

fie așa? Băiețelul meu este chiar desăvârșit și el deja Te iubește. Noi Te slujim. De ce se întâmplă așa? În același timp, în adâncul inimii mele eu am știut că Domnul era de partea noastră. Eu sunt atât de recunoscătoare că am avut o temelie spirituală care m-a ajutat să mă lipesc de Dumnezeu în tot acest timp.

În zilele și săptămânile care au urmat, Dumnezeu a fost cu noi. Nu am remarcat nici un fel de simptome la Caleb, cu excepția ochilor lui. De fapt, ne-am gândit că, probabil, medicii s-au înșelat în diagnosticul lor. După doi ani, am mai avut un băiețel, pe Ryan. Apoi, când Ryan avea un an și jumătate și el a fost diagnosticat cu aceeași boală. Cu toate emoțiile prin care am trecut în vremea aceea, eu nu m-am îndoit în credință și nici nu m-am întrebat dacă Dumnezeu mă iubește. Când viața scapă de sub control și împrejurările îți afectează copiii, într-adevăr ți se sfâșie inima, dar Dumnezeu mi-a dat certitudinea că El era prezent, iar eu doar atât doream să fiu mai aproape de El. Poate că nu aveam să primesc nici un răspuns, dar știam că Dumnezeu era cu noi.

Pe măsură ce băieții au crescut, au început să se vadă semnele stării lor medicale. Uneori, simțeam că nu mai puteam să îndur, însă, de fiecare dată, când începeam să mă simt copleșită, ziceam în inima mea: „Doamne, eu cred în Tine!” Îmi amintesc că la un moment dat i-am zis păstorului meu: „Nu am pentru ce să mă mai bucur.” Păstorul mi-a zis: „Bucuria va veni.” Și a avut dreptate. Dumnezeu mi-a dăruit atât de multă bucurie în viața mea! El mi-a dat părinți care să mă ajute, mi-a dat o familie și niște oameni minunați în familia Lui, oameni care au fost lângă noi ca să ne spună lucruri bune și să ne aducă încurajare. Nu ne-am simțit singuri niciodată. Întotdeauna a fost și este cineva care să se roage cu noi și pentru noi.

Ultimii șapte ani nu au fost ușori, dar Dumnezeu este credincios. El știe exact de ce avem nevoie și se îngrijește în feluri pe care noi nu ni le-am fi putut imagina. Dumnezeu nu ne-a promis o cale ușoară, dar El a zis că va fi cu noi și că ne va susține în vreme de nevoie. Pentru noi, El așa a făcut. Eu pot să spun din toată inima că se merită să îți păstrezi mâinile în mâna lui Dumnezeu. Sunt convinsă că El ne va ajuta până la capăt, iar la capătul drumului, vom fi cu El!

Maryann Spakousky împreună cu soțul ei, James, sunt membri ai Bisericii Credința Apostolică din Richmond, California.

Tineretul de azi

Să
nu zici...

NU POT

**Dacă Dumnezeu
îți cere, atunci ai să poți!**

De Gary Riler

Micuțul nostru, care are șase ani, este în mod obișnuit adeptul asamblării seturilor Lego. Totuși, aseară, a dat de necaz în timp ce încerca să asambleze un nou proiect, dar s-a supărat foarte tare. În loc să ceară ajutor, el a strigat de frustrare că nu poate să îl realizeze. Eu i-am spus că am să-l ajut. Așa că, azi, am început să lucrăm împreună și în scurt timp nu a mai avut nevoie de mine. Exact aceasta e ceea ce trebuie – puțin ajutor.

„Nu pot” este calea spre cea mai mică rezistență. Când vremurile devin grele, este o cale mai ușor de urmat, pentru că nu necesită nici un fel de efort. Când ne trezim că ne confruntăm cu lucruri dificile, putem să zicem că nu e cu putință sau putem să cerem ajutor.

Odată, israeliții s-au confruntat cu această opțiune. În Numeri la capitolul 13 citim cum Moise a trimis 12 iscoade să cerceteze Țara Făgăduită și să prezinte un raport la întoarcere. Toți au venit înapoi și au descris țara ca fiind bună și că acolo curgea lapte și miere. Totuși, zece iscoade au continuat să spună ca locuitorii țării erau puternici și că orașele lor erau înconjurate cu ziduri. Ei au zis: „Dar poporul care locuiește în țara aceasta este puternic, cetățile sunt întărite și foarte mari. Ba încă am văzut acolo și pe

fiii lui Anac. Amaleciții locuiesc ținutul de la miazăzi; iebusiții și amoriții locuiesc muntele; și canaaniții și hetii locuiesc lângă mare și de-a lungul Iordanului.” (vs. 28-29). Și au încheiat raportul așa: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi.” (v.31) Acei oameni au hotărât că este mai ușor să zică „Nu putem,” și i-au convins pe restul israeliților să procedeze la fel.

Când Dumnezeu l-a chemat prima dată pe Moise ca să îi conducă pe israeliți afară din Egipt, Dumnezeu i-a spus să le zică: „Vă voi scoate din suferința Egiptului și vă voi duce în țara canaaniților, hetiiților, amoriților, fereziților, heviților și iebusiților, într-o țară unde curge lapte și miere.” (Exodul 3:17). Iscoadele au confirmat ce a zis Dumnezeu despre țară, și bune și rele. E trist, dar israeliții au ales să se concentreze asupra răului când ar fi trebuit să se concentreze asupra făgăduinței: Dumnezeu a zis că le va da țara. În loc să se uite la făgăduință și să creadă că Dumnezeu îi va ajuta, ei au privit la situație, la ce au putut ei să facă prin propriile lor puteri și au zis: „Nu putem.”

Cu mulți ani mai devreme, Moise a avut o reacție asemănătoare când, la rugul aprins, a fost chemat prima dată să îi scoată pe israeliți din Egipt.

Moise nu a crezut că era capabil să facă ceea ce Dumnezeu i-a cerut, așa că a venit cu o mulțime de scuze. Una dintre acestea a fost: „Iată că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu. Ci vor zice: Nu ți S-a arătat Domnul!” (Exodul 4:1). Necredința israeliților nu a fost o problemă care să-L împiedice pe Dumnezeu. Pur și simplu, Dumnezeu a făcut trei semne miraculoase care avea să îi convingă: El a transformat toiagul lui Moise într-un șarpe, a făcut ca mâna lui Moise să se umple de lepră și a prefăcut apa în sânge. Dacă Dumnezeu ne cheamă la o lucrare, s-ar putea să nu fim capabili să o înfăptuim, dar El este în stare și Dumnezeu o va face să fie posibilă.

Apoi, Moise a avut o altă scuză. El a zis: „Ah! Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară... vorba și limba îmi este încurcată” (Exodul 4:10). Dumnezeu se adresează acestei griji a lui Moise și îl întreabă: „Cine a făcut gura omului?” În cele din urmă, Moise și-a dat seama că nu avea să-i conducă singur pe israeliți. Înșuși Dumnezeu avea să meargă cu el.

Ghedeon a fost un alt om care a venit cu scuze. În Judecători 6 citim că în timp ce el bătea grâu în teasc ca să-l ascundă de madianiți, apare un Înger al Domnului și îl cheamă să îi

izbăvdească pe israeliți. Ca răspuns, Ghedeon a zis că el era cel mai mic din casa tatălui său, care era cea mai săracă familie din Manase. Aparent, el a crezut că detaliile acestea îl vor descalifica pentru ca să nu fie folosit de Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu a fost pe deplin conștient de calitățile lui Ghedeon, înainte ca să-l cheme. În timp ce Ghedeon cu siguranță că nu era în stare de așa ceva prin propriile lui puteri, Dumnezeu avea în vedere biruința, iar Dumnezeu a biruit.

În calitate de învățător, eu aud frecvent expresia: „Nu pot.” În cele din urmă, am făcut o regulă: Elevii mei nu au voie să rostescă aceste cuvinte. Dacă ei totuși le rostesc, eu le spun: „Eu nu am auzit așa ceva.” Motivul pentru regula aceasta este că eu știu calitățile lor și nu am să le cer să facă ceva mai presus de îndemânarea lor. Dacă le cer să facă ceva, ei pot să facă acel lucru. Uneori, ei au nevoie de ajutorul meu, dar pot să-l facă. În mod asemănător, dacă Dumnezeu ne cere să facem ceva, acel ceva poate să fie făcut. Cu ajutorul Lui, noi putem să-l facem.

O problemă cu „Nu pot” este că atât de ușor devine „Nu vreau.” Așa s-a întâmplat cu tânărul bogat care a venit la Cristos întrebând ce ar trebui să facă să aibă viață veșnică. Când i s-a spus să păzească poruncile, el a zis că așa a făcut. Tânărul era serios și trăia corect. Pentru aceasta el a depus efort. Apoi, Domnul i-a spus să vândă tot ce avea și să dea săracilor. Această îndrumare a fost grea pentru el, fiindcă bogăția lui era foarte importantă pentru el. Fără îndoială că, în mintea lui, el se gândea că nu poate. Totuși, faptul că a plecat foarte întristat, fără să obțină acel ceva, pentru care venise, ne spune că el a lăsat ca „Nu pot” să devină „Nu vreau.”

Când Dumnezeu încearcă să obțină un angajament de la noi, care pare dincolo de capacitățile noastre, trebuie să fim atenți să nu ni se împietrească inimile. Cu câțiva ani în urmă, eu am avut parte de o situație care putea să se termine în felul acesta. După ce am fost mântuit, am început să simt că

O problemă cu „Nu pot” este că atât de ușor devine „Nu vreau.”

Domnul dorea ca eu să fac ceva mai mult în slujba Lui, nu doar să cânt în cor. Am simțit că El mă cheamă să predic și nu am știut ce să fac cu acel sentiment. Mă speria și m-a făcut să nu mai am somn. La scurt timp, ne-am mutat în Chehalis, Washington, iar gândul meu inițial a fost: Aceasta e bine. Am să continui doar să cânt în cor. Totuși, Domnul continua să-mi vorbească. Apoi, un păstor a început să-mi spună întâmplări din vremea în care lui i s-a cerut să predice. M-am simțit pus cu spatele la zid. Într-o seară m-am dus la altarul de rugăciune și mi-am revărsat inima înaintea lui Dumnezeu, zicând: „Nu pot.” Când am încheiat rugăciunea, păstorul m-a chemat în biroul său și m-a întrebat dacă am fost chemat să predic. Răspunsul meu a fost: „Da, dar nu cred că pot să o fac.” El a zis: „Domnul știe.” În final, am cedat. Atunci am învățat că nu trebuie să fim în stare să facem ceea ce suntem chemați a face. Trebuie doar să fim dornici, fiindcă atunci când noi nu putem, poate Dumnezeu.

Dumnezeu poate să facă toate

lucrurile, dar nu poate să ne ajute dacă noi nu Îl lășăm. Ce s-ar fi întâmplat omului de la scăldătoarea Betesda, dacă ar fi spus: „Nu pot,” atunci când Isus a zis: „Scoală-te, ridică-ți patul și umblă.”? (Ioan 5:8) Povestirea lui ar fi avut un sfârșit diferit! Luați în considerare situația omului a cărui copil era stăpânit de un duh mut. Isus i-a spus celui părinte disperat că, toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede. Tatăl acela ar fi putut să zică „Nu pot,” dar el a spus: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9:24). Domnul poate să ne ajute să credem.

Chiar și Isus fiind în trup a avut nevoie de ajutor de întărire de la Dumnezeu, de încurajare să împlinească lucrarea pentru care a fost chemat. Luca 22:42-44 ne spune că El s-a rugat în grădina Ghetsimani, „și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge care cădeau pe pământ.” Isus a fost profund întristat. Povara pentru care El a venit pe pământ L-a încovoiat. Isus s-a rugat: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta,” iar Dumnezeu i-a dat ceea ce avea nevoie. „Atunci I s-a arătat un înger din cer, ca să-L întărească.”

Dacă treci printr-o situație dificilă în care instinctul tău îți spune: „Nu pot,” pune-ți încrederea în Dumnezeu și lasă-L să te ajute. Când ajungi la liman, vei vedea că ai putut, pentru că lucrarea nu s-a realizat prin propria ta putere. Dumnezeu este cu mult mai vrednic!

Gary Riler este slujitor al Bisericii Credința Apostolică din Portland, Oregon, unde dirijează atât orchestra, cât și corul.

“Veniți după Mine”

© lightstock.com/Pearl

Răspunsul la aceste trei cuvinte simple va schimba cursul vieții tale.

Isus a întâlnit patru oameni pe țărmul mării și le-a vorbit doar puține cuvinte, dar cuvintele acelea au schimbat cursul vieții lor.

În Matei 4:18-22 citim: „Pe când trecea pe lângă Marea Galileii, Isus a văzut doi frați: pe Simon, zis Petru, și pe fratele său Andrei, care aruncau o mreajă în mare; căci erau pescari. El le-a zis: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni.” Îndată ei au lăsat mrejele și au mers după El. De-acolo a mers mai departe și a văzut pe alți doi frați: pe Iacov, fiul lui Zebedei, și pe Ioan, fratele lui, care erau într-o corabie cu tatăl lor, Zebedei, și își cârpeau mrejele. El i-a chemat. Și îndată, ei au lăsat corabia și pe tatăl lor și au mers după El.”

Isus era la începutul slujirii Sale, iar povestirea aceasta descrie chemarea Lui făcută celor patru oameni care vor deveni ucenicii Lui și colaboratori apropiați în restul timpului Său de pe pământ. În ziua aceea, mergând pe țărmul Mării Galileii, El i-a văzut pe acei pescari. Isus știa că ei erau oameni pe care putea să îi folosească, oameni care aveau să răspundă invitației Lui. Nu citim că El le-ar fi dat o listă de motive de ce să-L urmeze. Isus nu a făcut nici o încercare de a-i convinge sau de a-i îndemna rugându-i: „Dacă vă rog frumos, veniți după Mine?” El doar a rostit aceste cuvinte simple: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni,” după care, El și-a continuat drumul.

Dar Scriptura spune că oamenii au lăsat lucrul lor și L-au urmat. Acești patru pescari și alții care au răspuns chemării Sale au detectat ceva special în Isus. Ei au recunoscut Duhul care era peste El și fiecare a zis în sinea lui: „Am

*Dintr-o predică de
Bob Bishop*

să-L urmez pe acest om.” Pentru ei, a-L urma pe Cristos s-a transformat într-o experiență de o viață. Ei nu au mai fost niciodată aceiași.

Isus i-a chemat pe acești pescari ca să aibă niște roluri specifice, în calitate de ucenici ai Lui. În Cuvântul lui Dumnezeu vedem, din scoarță în scoarță, că El cheamă oameni. De-a lungul vremurilor, Dumnezeu a extins invitația „Veniți după Mine.” El privește jos pe pământ și vede pe fiecare – copilași, adolescenți, adulți și oameni în vârstă. El îi vede pe bogați și săraci, pe cei educați și pe cei needucați, pe cei îndrăzneți și pe cei blânzi. La un anumit moment din viața noastră, Dumnezeu ne cheamă pe fiecare dintre noi ca să-L urmăm. Chemarea aceasta necesită luarea unei decizii din partea noastră. Vom da curs invitației Lui sau o vom respinge? Dacă noi alegem să dăm curs, vom descoperi, la fel ca și pescarii de pe țărmul Mării Galileii, că a-L urma pe Isus devine o experiență de o viață.

Atunci, cum procedăm? Cum Îl urmăm cu adevărat pe Cristos? O anumită înțelegere poate să fie obținută dacă ne uităm la expresia veniți după. În limba originală, cuvintele folosite atunci de Isus au fost la modul imperativ (un ordin sau o poruncă) ceea ce înseamnă „a însoți sau a merge pe același drum ca și cineva.” În descrierea acelei împrejurări făcută de Marcu, și el consemnează cuvintele lui Isus: „Veniți după Mine.” În dicționarul explicativ al limbii engleze expresia a veni după înseamnă „A se mișca în aceeași direcție venind din urmă – a accepta autoritatea cuiva sau a imita.” Aceste definiții ne ajută să înțelegem

ceva despre felul în care trebuie să-L urmăm pe Isus.

Să ne uităm din nou la acea parte a definiției care zice: „A veni din spate.” Trebuie să fim foarte atenți ca să Îl lăsăm pe Cristos să conducă. Nu vrem să ajungem în fața Lui. Isus cunoaște calea. El vede ce este în fața noastră. Noi nu vedem. S-ar putea să avem o tendință de a deveni nerăbdători sau de a nu-L mai aștepta pe Dumnezeu. Cu toții vom fi de acord că a aștepta nu este întotdeauna ușor, dar trebuie să fim siguri că nu vom îngădui ca propriile noastre idei și păreri să ne influențeze direcția sau să ne facă să ajungem în fața Lui.

Unii au încercat să-L urmeze pe Cristos de departe. Poate că ei nu sunt siguri ce înseamnă cu adevărat a-L urma pe Cristos. Poate că ei sunt interesați, dar nu sunt gata să ia un angajament deplin. Poate că respectivii vor să-L urmeze numai când le este convenabil sau când calea lui Cristos coincide cu propriile lor dorințe. Acest fel de „a urma sau a merge după” nu este nici un fel de urmare.

Isus a explicat ucenicilor Lui ce înseamnă cu adevărat a-L urma pe El. Isus nu a descris urmarea ca fiind un angajament parțial sau o urmare de departe, de la distanță. Isus a zis: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” (Matei 16:24). Crucea a fost un instrument al morții. A lua crucea înseamnă să murim față de noi înșine și să trăim astfel încât, să-L avem ca model pe Isus în toate lucrurile – în umblarea noastră, în vorbirea noastră, în faptele noastre și în reacțiile noastre. Înseamnă a umbla în sfințenie înaintea oamenilor. Înseamnă să dovedim că Cristos este în casele noastre, în școală, la locul de muncă și oriunde ne-am afla. Înseamnă supunerea voii noastre voii lui Dumnezeu. Acest fel de jertfire este necesar dacă intenționăm cu adevărat să-L urmăm pe Cristos. Isus a zis mulțimii: „Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu.” (Luca 14:27)

Unii oameni încep a-L urma pe Cristos, dar ajung la îndoială când vin vremurile grele. Ispitele și încercările apar, iar ei se descurajează, sunt nemulțumiți sau le este teamă. Aceștia vor fi crezut că mântuirea este un fel de leac universal, un remediu pentru orice nu a mers bine în viețile lor. Când au fost mântuiți, ei și-au imaginat că astfel se va pune capăt problemelor lor și că totul va fi bine. Realitatea este că problemele nu dispar când suntem mântuiți. Atunci, păcatul dispare! Da, noi vom fi iertați și eliberați de condamnare, dar dezamăgirile și situațiile grele încă vor apărea. Viața continuă. Provocările apar fie că suntem sau nu suntem mântuiți. Cu toate acestea, în calitate de urmași ai lui Cristos, atunci când vin provocările, putem să ne sprijinim pe garanția consemnată în Romani 8:28 „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.”

Uneori, oamenii care au început a-L urma pe Cristos se hotărăsc a face cale întoarsă. Un exemplu de felul acesta

este în Faptele Apostolilor 5:1-16. Anania și Safira erau membri ai Bisericii Timpurii. Evident că cei doi au avut un scop inițial de a-L urma pe Cristos. Totuși, ei au permis ca interesul lor propriu să biruiască scopul lor. Anania a vândut o avere însă, după aceea, la înțelegere cu soția lui, a oprit o parte din preț și în aparență a dat toată suma bisericii. Cei doi au făcut cale întoarsă de a-L urma pe Cristos și pentru înșelăciunea lor au plătit cu viața.

Astăzi, oamenii nu mai vin la biserică. Ei au tot felul de scuze zicând că nu pot să facă un angajament total de supunere față de Cristos și fac o cale întoarsă. Trebuie să înțelegem cum chemarea lui Dumnezeu de a-L urma nu înseamnă să răspunzi o singură dată, înseamnă o umblare continuă cu El. Dacă scopul nostru este de a rămâne lipiți de chemarea Lui, atunci un singur cuvânt ar trebui să descrie umblarea cu Cristos – aproape! Avem nevoie să căutăm voia Lui în viața noastră și să o împlinim. Când ne plecăm la rugăciune, noi zicem: „Doamne, ce vrei să fac?” El răspunde: „Fii supus Mie în toate lucrurile. Fă ca Mine. Trăiește în sfințenie. Fii călăuzit de Duhul Meu.” Când suntem mântuiți noi nu vedem întregul parcurs al călătoriei; îl învățăm zi de zi, pas cu pas, umblând continuu cu Domnul.

Unul dintre autorii mei creștini preferați afirmă că adevărații urmași nu sunt mulțumiți doar să fie mântuiți și să fie în drumul lor spre Cer, ci, mai degrabă, vor să fie angrenați într-o continuă „urmărire a lui Cristos.” Între momentul convertirii noastre și momentul plecării noastre Acasă cu Domnul, trebuie să ne concentrăm pe o umblare cât mai apropiată de El, să trăim o viață sfântă și să ne angrenăm în părtașie intimă cu Mântuitorul nostru. Pavel le spunea filipenilor: „Alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus.” (Filipeni 3:14). Expresia: alerg spre țintă înseamnă „a urmări.” Îl urmărim noi pe Cristos? Îl urmăm noi de aproape pe Cristos?

Dacă Îl urmăm de aproape, El ne va da putere și curaj să stăruim la aceasta în vremuri bune și în vremuri grele. Dacă procedăm așa, vom avea pace în furtunile vieții – nu ne vom simți singuri când suntem loviți de încercări, pentru că vom ști că Isus este cu noi. Vom experimenta binecuvântarea Lui în viețile noastre. Alții Îl vor vedea pe Cristos în noi și vor zice: „Ce te face să fii atât de diferit? Ce ai tu și eu nu am?” Un adevărat urmaș al lui Cristos este o lumină în lumea aceasta întunecată!

Poate că tu Îl urmezi pe Dumnezeu, dar îți dai seama că o faci de la distanță. Nu e prea târziu să începi să-L urmezi de aproape. În Iacov 4:8, Dumnezeu a făgăduit că dacă tu te apropii de El, și El se va apropia de tine. El îți face o invitație. Duhul Lui îți vorbește. Vei răspunde chemării Lui? Îl vei urma?

Bob Bishop este păstor al Bisericii Credința Apostolică din Yakima, Washington.

Evidențiind Moștenirea

NOASTRĂ

„Dumnezeu m-a îndreptat!”

Robit de dragostea pentru alcool încă din copilărie, acest bărbat a auzit, până la urmă, cum să afle eliberarea.

De Fred Owen

Cât Îl laud pe Dumnezeu pentru Evanghelie și pentru ce a făcut El pentru mine. Eu sunt un martor că Domnul poate să mântuiască un om și să îi dea ceva care îl va face să trăiască o viață curată, onorabilă și cinstită. De asemenea, El poate îl trezească pe un bețiv, să-l îndrepte și să-l mențină treaz.

Eu m-am născut și am crescut pe Coasta Barbary în San Francisco, California. O dragoste pentru alcool era în mine încă din zorii copilăriei. Obișnuiam să spun că așa m-am născut – era a doua natură pentru mine. Toate rudeniile mele erau consumatori de alcool. Rudeniile produceau alcoolul, îl vindeau, dar îl și consumau. Nu pot să-mi amintesc când am gustat prima dată alcool, dar tatăl meu obișnuia să mă ducă la bar pe când eram doar un băiețel.

Când am fost destul de mare, ca să pot să stau singur la bar și să beau, mă gândeam că aceasta însemna că eram bărbat. Alcoolul nu a reușit să facă om din mine. Am ajuns să fiu înlănțuit de orice obicei murdar care poate să-l țină legat pe un om. Am ajuns bețiv, bătăuș și rob al tutunului.

M-am căsătorit, m-am mutat în Oakland, California și am avut o fiică. Cu toate acestea, familia mea avea să se rupă în curând, din pricina vieții pe care am trăit-o. Toată lumea știe că în

casa unui bețiv nu există fericire. Eu am făcut ca viața fiecărei persoane din jurul meu să fie mizerabilă. Am ajuns într-o stare încât mica mea fiică fugea de mine, ori de câte ori veneam acasă. Nu mai puteam să mă înțeleg cu soția mea. Părea că, a ne certa și a ne bate în casă, era ceva natural, așa cum erau mesele noastre sau citirea ediției de seară a ziarului. Nu mai puteam nici cu serviciul și mă enervam tot timpul. Eram o rușine pentru comunitatea în care trăiam și întotdeauna trebuia să îmi cer scuze pentru unele grozăvii pe care le făceam când eram beat.

De multe ori am încercat să mă îndrept și să fiu un om pe picioarele mele. Am luat multe hotărâri și i-am promis soției mele că am să mă comport mai bine. M-am dus la mașină să arunc băutura, dar nu am putut să rămân treaz – dragostea mea pentru alcool m-a ținut legat. Am încercat să renunț la tutun, dar nu am putut să îmi îndepărtez poftele aprige.

În loc să o duc mai bine, lucrurile pentru mine au mers din rău în și mai rău. În cele din urmă, eu și soția mea am hotărât să ne separăm din cauza necazului din familia noastră. Ne-am dat mobila la un magazin de obiecte uzate și la vecini. Apoi, pe ea am trimis-o să locuiască cu ai ei în Portland, Oregon. Acolo, soția mea a participat la o adunare a Credinței Apostolice.

Când predicatorul a vorbit, el nu mi-a spus să întorc o pagină nouă, ci a arătat direct spre mine și a spus: „Prietene păcătos, pune-L pe Dumnezeu la încercare pentru tine.”

Ea mi-a spus că niciodată nu a văzut oameni atât de fericiți. Lucrul acesta m-a făcut curios.

Cu familia distrusă și soția plecată, viața mea era din ce în ce mai rea cu fiecare zi. Pentru mine a fost o vreme întunecată. Mi-am dat seama că trebuia să mă descotorosesc de vechii mei prieteni și de rudeniile de pe Coasta Barbary, așa că m-am hotărât să merg în Portland, un oraș „uscat” și să am un nou început. Era chiar înainte de prima zi a anului, iar planul meu a fost să întorc o nouă pagină.

La începutul anului 1917 am venit în Portland plin de hotărâri de a mă îndrepta, de a face ceea ce se cădea să fac și să asigur traiul familiei mele. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-am îndreptat, dar nu a fost din cauză că orașul Portland era un oraș „uscat”; a fost din cauză că L-am întâlnit pe Dumnezeu.

Când am ajuns în oraș, m-am dus la casa socrului meu în partea de est a orașului. El m-a întâmpinat la ușă și a zis: „Cu toții te-am așteptat. Noi am făcut cereri de rugăciune la Misiunea Credința Apostolică pentru ca Domnul să te aducă aici, să te mântuiască și să îți reunești familia.”

Cuvintele acelea sunau bine pentru mine. Chiar în seara aceea am fost invitat la o adunare. Eu nu am văzut niciodată oameni care să fie gata și atât de nerăbdători și dornici să se ridice în picioare și să zică ce poate să facă Dumnezeu pentru un sărman păcătos cum eram eu. Bărbați și femei spuneau cum Dumnezeu a scos păcatul din viața lor și cum le-a dat biruință timp de mulți ani. Eu nu am auzit așa ceva înainte și era ceva în toate acestea care mă atrăgea. Apoi, s-a ridicat un tânăr, m-a privit drept în ochi, și a mărturisit că și el fusese în aceeași încurcătură în care eram eu, dar numai până când Dumnezeu l-a eliberat. Eu am crezut ceea ce avea el de spus pentru că mi se păruse că era un lucru real.

Când predicatorul a vorbit, el nu mi-a spus să întorc o pagină nouă, ci, a arătat direct spre mine și a spus: „Prietene păcătos, pune-L pe Dumnezeu la încercare pentru tine.” Eu fusesem la biserică de câteva ori, și am fost în

diferite misiuni, dar nu am auzit pe nimeni niciodată vorbind așa. M-am gândit ca el era destul de deschis și sincer pentru oricine.

Când serviciul a luat sfârșit, m-am hotărât să merg la altarul de rugăciune și să văd dacă Dumnezeu va face același lucru pentru mine, așa cum a făcut pentru acei oameni. Mi-am croit drum ca să ajung în față, m-am dus jos pe genunchi pentru prima dată în viața mea și am înălțat o rugăciune sinceră înaintea lui Dumnezeu. Am cerut de la El îndurare și am fost serios. Am zis că, dacă El îmi va mântui sufletul și dacă îmi va dăruia și mie vechea religie, atunci am să-L slujesc până la sfârșitul zilelor mele.

La o clipeală de ochi, Dumnezeu a îndepărtat păcatele mele și a făcut din mine un creștin. Dragostea pentru tutun, beții, furturi, minciuni și injurături toate au dispărut din viața mea – Domnul m-a eliberat deplin. Atunci când m-am ridicat de pe genunchi, nu a trebuit să întreb pe cineva ce mi s-a întâmplat. Știam că lucrarea a fost isprăvită în inima mea. Eram născut din nou și toate poftele vechi pentru alcool și tutun au dispărut.

În seara aceea am avut dovada că Dumnezeu este în stare să mântuiască. Acum, după treizeci de ani, am dovada că El este în stare și să păstreze. De atunci și până în prezent, eu nu am mai avut nici o dorință de a bea alcool. De când Domnul m-a mântuit, băuturile tari nu au mai fost nici măcar o ispită. Băuturile tari sunt pe etajere în locurile unde eu lucrez făcând curățenie, dar Îi mulțumesc lui Dumnezeu că „aș vrea să” a dispărut.

După ce am fost mântuit, m-am dus la soția mea și i-am spus ce a făcut Dumnezeu pentru mine. Ea a văzut schimbarea care avusese loc și încă o dată a văzut ce a făcut Domnul pentru soțul ei bețiv, și ea a dorit același lucru. După doar două săptămâni, a participat la o adunare și a fost și ea mântuită. De atunci am avut pace și bucurie în familia noastră. Înainte, familia noastră era un loc plin de certuri și frustrări, dar Domnul s-a pogorât și a făcut un loc plin de pace.

Le-am scris tuturor oamenilor, față de care am greșit, și le-am înapoiat ce

O Proclamație a Doctrinei Biblice

am luat de la ei. Nu mi-a spus nici un om să fac așa. Dumnezeu mi-a arătat că era drept să procedez în acest fel.

În zilele de acum, eu am în inimă o pace care întrece orice înțelegere. Prin harul lui Dumnezeu, sunt învrednicit să trăiesc conform cu adevărul și să mă comport ca un om. Muncesc cinstit în fiecare zi și nu fur nici o unealtă, așa cum obișnuiam să fac. Muncesc la curățenia și întreținerea de imobile în unele dintre cele mai mari birouri, bănci și magazine universale din Portland. De-a lungul anilor, am găsit și bani care aparțineau altor oameni. Odată, când îmi îndeplineam atribuțiile de serviciu, am găsit o vestă în care erau opt sute de dolari. În inima mea nu a fost nimic care ar fi vrut să păstrez banii aceia. Eu i-am restituit proprietarului. Apoi, le-am spus colegilor mei de muncă despre întâmplarea aceea, iar ei au început să-mi spună cum ar fi evadat ei cu banii și ce ar fi făcut cu ei. Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu că în inima mea nu a fost nici o dorință de a face așa ceva.

Când Dumnezeu a mântuit sufletul meu, El a vindecat și trupul meu. Tutunul și alcoolul mi-au provocat ulcer. M-am dus la mulți medici și am încercat și diverse proceduri medicale științifice ca să capăt alinare. Nimic nu a dat rezultate până când L-am rugat pe Dumnezeul Cel Atotputernic să se îndure de mine.

Inima mea este plină de laude pentru Dumnezeu. În cel mai întunecat ceas al vieții mele, El nu m-a părăsit. În schimb, Dumnezeu m-a eliberat. De atunci, El mi-a făcut dovada în privința Lui Însuși de multe ori. Eu eram obișnuit să mă gândesc că, atunci când un om are religie, vremurile bune dispar. Dar, pentru mine, vremurile mele bune au început când Dumnezeu mi-a mântuit sufletul! Eu iubesc această Evanghelie. E adevărată și îți face din ce în ce mai mult bine cu fiecare zi care trece. Astăzi, eu mă bucur pentru că sunt creștin.

Fred Owen a fost mântuit în anul 1917. El a cântat în cor și L-a slujit pe Dumnezeu cu credințioasă în Portland, Oregon, până la moartea sa în anul 1964.

Credem în inspirația divină a Bibliei și ne exprimăm acordul cu toate învățăturile cuprinse în ea. Mai jos este prezentat un sumar al învățăturilor noastre fundamentale.

Trinitatea Divină este compusă din trei Persoane: Dumnezeu Tatăl, Isus Cristos Fiul, și Duhul Sfânt, unite desăvârșit într-una. Mat. 3:16,17; 1 Ioan 5:7.

Pocăința este o întristare evlavioasă, precum și o renunțare la toate păcatele. Isaia 55:7; Mat. 4:17.

Neprihănirea (mântuirea) este actul harului lui Dumnezeu prin care noi primim iertarea de păcate și prin care stăm înaintea lui Dumnezeu, ca și când nu am fi păcătuit niciodată. Rom. 5:1; 2 Cor. 5:17.

Sfințirea Deplină, este acel act al harului lui Dumnezeu prin care suntem făcuți sfinți, este a doua lucrare distinctă a harului și urmează după neprihănire (după mântuire).

Ioan 17:15-21; Evrei 13:12.

Botezul Duhului Sfânt e îmbrăcarea cu putere a vieții sfințite, evidențiat prin vorbirea în alte limbi, după cum dă Duhul. Ioan 14:16,17,26; F. Ap. 1:5-8; 2:1-4.

Vindecarea Divină este posibilă datorită ispășirii.

Iacov 5:14-16; 1 Petru 2:24.

A Doua Venire a lui Isus cuprinde două apariții. La prima apariție, Isus va veni pentru a-și răpi Mireasa aflată în așteptare. Matei 24:40-44; 1 Tesaloniceni 4:15-17. La cea de-a doua apariție, El va veni ca să îndeplinească judecata celor nelegiuiți.

2 Tes. 1:7-10, Iuda 14,15.

Necazul cel mare va fi între venirea lui Cristos după Mireasă și întoarcerea Lui pentru înfăptuirea judecății. Is. 26:20, 21; Apoc. 9-16

Domnia lui Cristos de o Mie de Ani vor fi o mie de ani de domnie plină cu pace a lui Isus Cristos pe pământ. Isaia cap.11 și cap.35; Apocalipsa 20:1-6.

Judecata de la Marele Tron Alb va fi judecata finală când toți cei nelegiuiți, care vor fi murit, vor sta înaintea lui Dumnezeu.

Apocalipsa 20:11-15.

Cerul Nou și Pământul Nou vor înlocui cerul și pământul de acum, care vor fi distruse după Judecata de la Marele Tron Alb.

2 Pet. 3:12,13; Apoc. 21:1-3.

Raiul Veșnic și Iadul Veșnic sunt locurile finale și eterne ale destinului.

Mat. 25:41-46; Luca 16:22-28.

Căsătoria este legământul înaintea lui Dumnezeu între un bărbat și o femeie, pe viață. Nici un soț nu are dreptul a se recăsători atâta timp cât primul partener încă este în viață.

Marcu 10:6-12; Rom. 7:1-3.

Restituirea este necesară, prin faptul că lucrurile rele, pricinuite cândva altor oameni, sunt îndreptate. Ezech. 33:15; Mat. 5:23,24.

Botezul în Apă este printr-o singură imersiune „în Numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh.“ Matei 3:16; Matei 28:19.

Cina Domnului este un act întemeiat de Isus, prin care putem să ne amintim de moartea Lui până va veni El.

Mat. 26:26-29; 1 Cor. 11:23-26.

Spălarea Picioarelor e practică, potrivit exemplului și poruncii date de Isus. Ioan 13:14,15.

Puteți să obțineți informații suplimentare privind aceste învățături, dar și să aflați despre publicațiile noastre în limbi străine, scriindu-ne pe adresa: Apostolic Faith Church, 6615 SE 52nd Avenue, Portland, Oregon 97206, U.S.A. sau vizitând website-ul nostru la www.apostolicfaith.org sau www.apostolicfaith.ro sau www.lumina-lumii.ro

Înainte ca revistele să fie expediate, întotdeauna, peste ele se înalță rugăciuni pentru vindecarea bolnavilor și mântuirea sufletelor.

Bucurați-vă de Tabără *Online*

Oaspeți din toată lumea participă la tabăra internațională anuală Credința Apostolică, desfășurată în fiecare vară în Portland, Oregon. Anul acesta, 2014, adunarea va avea loc din 29 iunie până în 13 iulie. Dacă nu puteți să participați, vizitați website-ul nostru la www.apostolicfaith.org și bucurați-vă de transmisiunile în direct ale serviciilor. De asemenea, veți putea să accesați predicile și învățăturile Biblice arhivate, să audiați mărturii personale pline de inspirație (un slujitor din Filipine împărtășește mărturia la adunarea din anul 2013, vezi fotografia din stânga), să ascultați numere muzicale desosebite, să citiți articole de știri și să vedeți fotografii ale adunării noastre din galeria foto.

Drumul Spre Cer

Revistă
creștină
gratuită.

Accesați
website-ul
nostru
și răsfoiți
numerele
trecute
din arhiva
noastră.

Jesus
THE LIGHT of THE WORLD
ISUS LUMINA LUMII

www.apostolicfaith.org www.apostolicfaith.ro www.lumina-lumii.ro